

— מנורה טהורה —

ג) לכוין לדעתו של דוד המלך ע"ה
בספר "כף החיים" לר' חיים פלאג'י ז"ל
 (אות י"ד) אחרי העתיק לשון החיד"א
 בס' מדבר קדמות, הוסיף בזה הלשון: "וכן
 אנו יתמי דיתמי דלא בית אדם לנו, ראוי
 לכוין לדעתו של דוד המלך ע"ה וכל
 קדושים עמו דהוו ידעי עומקן של דברים
 סוד ה' ליראיו".

ד) סוד גדול לאומרה בצורת מנורה

סוד גדול לומר למנצח זה בצורת המנורה. וכן
 בסדר עם כוונות האריז"ל של רבינו
 יעקב קאפיל ז"ל נדפס המזמור הזה בצורת
 המנורה. וכן בסדר "עבודה ומורה דרך" דפוס
 סלאוויטא נדפס המזמור בצורת המנורה.
 וכתוב שם מעל המנורה: בכל עת שאומר זה
 המזמור ובפרט בליל ספירה, יאמר אותו בציור
 המנורה. (סדר עם כוונות האריז"ל של רבינו שבת
 מראשקוב ז"ל, [בסדר תיקון חצות ובכוונת ספירת העומר])
 ה) טעם אמירת מזמור אלקים יחנונו - כאילו מקביל פני
 שכינה
ז"ל האבודרהם, בסדר שחרית של חול: "ויש
 מקומות שנוהגין לומר בכל יום מימות
 העומר, "מזמור שיר אלקים יחנונו ויברכנו", מפני
 שיש בו מ"ט תיבות חוץ מן הפסוק הראשון
 שהוא פתיחת המזמור, והם כנגד מ"ט ימי
 העומר. ועוד יש בו שבעה פסוקים חוץ מן
 הפסוק הראשון, והם כנגד ז' שבועות. ובמקצת
 מקומות אומרים אותו בכל יום, מפני שנקרא
 "מזמור המנורה" והקורא אותו בכל יום נחשב
 כמדליק המנורה בבית המקדש וכאילו מקביל
 פני שכינה כי תמצא ז' פסוקים כנגד ז' קני
 מנורה, וגם יש בו מ"ט תיבות כנגד מנין הגביעים
 והכפתורים והפרחים והנרות שבז' קני המנורה
 שעולין למנין מ"ט. ופסוק ראשון יש בו ד'
 תיבות כנגד מלקחיה ומחתותיה, מלקחיה תרי,
 ומחתותיה תרי. עכ"ל. (שלמי צבור למהרי"ט אלגזי ז"ל
 במשפטי הזמירות)

ועי' אמירת התפילה הזאת בכוונה הנ"ל מבטל
 האדם כל גזירות רעות ומרעין בישין מעליו
 ומעל כל בני ביתו ומעל כל ישראל. ובה ממתיק
 וממלל כל הדינים, וכל אחד לפי כח כונתו ועומק
 מחשבתו וקירות לבו והכנתו בכל אבריו וחושיו
 בודאי יהיה לבו בטוח בה' שיהיו לו לרצון
 אמרותיו לפני אדון כל יומתקו מעליו כל הדינים
 וכל המקטרגים, ויתהפכו למליצי יושר, וישיג
 מבוקשיו במהרה בקרוב לכל טוב ורצון אמן ואמן.

ענף ג'

פרק א - מזמור המנורה

פסוקים של מזמור ס"ז שבתהלים שנקראת מזמור המנורה
 עוסקים בבקשה ובשבח ה' המולך על כל העולם

א) הקב"ה הראה מזמור הזה לדוד המלך, ולמשה רבינו
 ע"ה

דוד המלך עליו השלום הראהו הקב"ה ברוח
 הקדש מזמור "למנצח בנגינות מזמור שיר
 אלהים יחנונו" וכו' כתוב על טס של זהב מופז
 עשוי בצורת מנורה. וכן הראה אותו למשה
 רבינו ע"ה. והיה דוד המלך ע"ה נושא זה
 המזמור כתוב ומצוייר וחוקק במגיניו בטס של
 זהב כצורת מנורה כשהיה יוצא למלחמה והיה
 מכיין סודו והיה נוצח אותם ואויביו נופלים
 לפניו. (קונטרס מנורת זהב כ"י מועתק מכ"י הרב מהר"ר
 חיים באכנר זלה"ה בעל אור חדש על דיני ברכות. והעיד הרב
 מהר"ח הנזכר שהוא העתיקו מכתבת יד הקדש של הגאון
 מהרש"ל ז"ל ושם כתוב סודות ונפלאות הרמזות במזמור
 הנזכר) ("מדבר קדמות" להחיד"א ז"ל [מערכת ד' אות כ"ב])

ב) צורת המנורה היתה לדוד למגן ולמחסה

... לכן מקובל שהמנורה היתה מצויירת במגן
 דוד. להיות כי זכות התורה והאמונות
 האמיתיות עם עיקרי הדת היו עומדים לדוד
 במלחמותיו, ולכן היתה המנורה למגן ולמחסה
 אליו, והוא מבואר. (תורת העולה לרבינו משה איסרליש
 הרמ"א ז"ל [סוף פרק כ'] ועיי"ש מה שהאריך בענין המנורה)

— מנורה טהורה —

יחננו" בצורת מנורה כתובה על קלף.

(עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק כף אחת [סימן כ"ו])

ד) להדיק הלמנצה בסידור ע"י תפירה או דבק

בספר סגולות ישראל (מערכת מ' אות ס"ד) כתב וז"ל: ועיין להרב שע"ת סי' א' ס"ק

ג' שכתב דכיון שיש בה שם המפורש אינו ראוי שתהי' בקלף מצויירת כדי שלא תפיל לארץ שע"פ הרוב אינם משמרים אותה כראוי ותשתפכנה בראש כל חוצות ע"ש, והרב כף החיים כתב שיהיה זהיר שלא תפיל ארצה. ואני אומר דיותר טוב שתהיה דבוקה בסידור ע"י תפירה או ע"י דבק בתחלת הסידור וזהו דרך הנאה לעשות כבוד לשמו י"ת עכ"ל.

ה) בכתב אשורית זוכים שכל תיבה עלה למעלה וכו' והוא סגולה בדוקה ומנוסה

"כשאתה אומר שמע תצייר את צורת השי"ן והמ"ם והע"ן כמו שהם כתובים בכתב אשורית לנגד עיניך וכן על זה הדרך בכל תיבה ותיבה עד הסוף. גם תביט הנקודות וטעמים שעל כל אות ואות כאשר הם מצוירים לפניך בסידור ובזה אז תזכה שכל תיבה ותיבה תעלה ממש כצורתה למעלה מעלה כל אות למקומו ושורשו לפעול פעולות ותיקונים נפלאים הצריכים אליו ודבר זה הוא סגולה נפלאה בדוק ומנוסה למרגילים עצמם בזה לבטל ולהסיר מעליו כל מוחשבות ההבלים הטורדות ומונעות טהרת המחשבה וכוונה".

ו. עיני תמיד אל ה'

וכן הרב החיד"א זצוק"ל כתב בזה"ל: "כשאתה הולך לישן יצייר שם המיוחד

הוי"ה ב"ה כאילו כתוב לפניו בכתב אשורית גדולה עיני תמיד אל ה' כי הוא יוציא מרשת רגלי"

(צפון שמיר ס"ח קכ"א)

ו) יגן מכל גזירות רעות להקהל

לצייר הלמנצה בצורת מנורה בבית הכנסת על הארון הקודש ויגין בעד גזירה רעה ח"ו להקהל. ("יראת אל" להגאון מוהר"ר אלעזר מגרמיזא בעל הרוקח ז"ל, מהרש"ל בספרו מנורת המאור, האריז"ל, סגולות ישראל)

ז) להנצל העיר מכל צרה

סגולה להנצל העיר מכל צרה לצייר המנורה בארון הקודש ולקרות בו בכל יום כשנוטלין ס"ת מבה"כ זו לאחרת וק"ו לבית להתפלל זהו סגולות ס"ת. (זוהר ויקרא, ספר זכירה)

פרק ב

סגולתה - לאומרה על קלף

א) שכו רב ועצום:

מה מאד הפליגו באמירת "למנצה בנגינות - בציור מנורה. וכתבו ז"ל ששכרו רב ועצום. וראיתי קונטרס בכתב יד לראשונים בזה בסודותיו ותועלותיו. ולפחות לעשות נחת רוח ליוצרינו נאמר אותו בכונה בציור מנורה כתוב על קלף. (עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק "צפון שמיר" [סימן ב' אות ח"י], ועי' חס"ל [אות ו'], ש"ן [דף ס"ו ע"א], כף החיים להרח"ף [סי' י"ב אות י"ד], כף החיים [סי' נ"א אות י"א])

ב) יאמר על קלף או נייר, - ויהי זקוף לפניו ולא משכב **כשאומר** "למנצה בנגינות מזמור שיר" המצויר בצורת המנורה על קלף או על נייר, יזקוף את הציור של המנורה שמסתכל בו, כדי שיהיה הציור זקוף לפניו כדמיון המנורה שהיתה זקופה ועומדת בהיכל, ולא יניח הציור מושכב ושטוח לפניו. (עוד יוסף ח"י לבמח"ס "בן איש חי" [בפרשת ויגש אות ג'])

ג) לאומרה אחר כל שלש תפילות

מצאתי כתוב, שיאמר קודם שייסיים העמידה מזמור "למנצה בנגינות... אלקים

— מְנוּחָה מְנוּחָה טְהוּרָה —

האמצעי היה בו שפע השמן לכל הנרות שעל קני המנורה. וזה הנר מקנה האמצעי היה מאיר ונותן אור גדול יותר מכל הנרות שעל ז' קני המנורה. כמו כן רומז להקב"ה שממנו הברכה והאורה וההצלחה לכל העולם. וכמו כן ארץ ישראל הוא קנה האמצעי וירושלים הוא נר מן קנה האמצעי ובהמ"ק הוא האור המתפשט, וירושלים ובהמ"ק של מטה דכתיב כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו. ומזה קנה האמצעי שהוא א"י ישפיעו ממנו הברכות וההצלחות והתבואות לכל הארצות מן ה' איקלמים שיש בעולם. לפיכך אמרו... א"י ראש לכל הארצות וממנו מוצאים ומתפרנסים כל הארצות שבעולם...

ובזה הענין תבין סוד קדושת יום השבת. והאותיות הראשי פסוקים מן הז' פסוקים... בגימטריא ע"ב כנגד שמות של הקב"ה היוצאים מן ויס"ע ויב"א וי"ט.

ובזה המזמור תמצא האותיות של ע"ב שמות. בפסוק ראשון אלהים יחננו תמצא בו ז' תיבות והוא רמז לז' ככבי לכת (והמזלות) המנהיגים המזלות והעולם כולו ברצון הש"ית... (כאן בא באריכות רמזים וסודות על מספר התיבות שבכל פסוק וראשי תיבות וכו'). ודוד המלך ע"ה נושא במגיניו מצויר בצורת מנורה והיה נוצח מלחמותיו ואויביו נופלים לפניו.

ואמרו בעלי הקבלה הקב"ה הראה לדוד מזמור זה ברוח הקודש כתב באותיות מופז ונעשה בצורת מנורה. וכן הראה למשה רבינו ע"ה במראה אשר הראה ה' את משה כן עשה את המנורה.

והרואה אותו מצויר בצורת מנורה ימצא חן וחסד בעיני אלקים ואדם.

ואם יצויר בבה"כ בארון הקודש יגין בעד גזירה להקהל.

ז) וכן כתב רבינו הקדוש הרבי רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א בצעטיל קטן שלו שיצייר לפניו בשעת אכילה אותיות מאכ"ל "בכתב אשורית". (צעטיל קטן)

פרק ג

גודל מעלת אמירת מזמור ס"ז, הנקרא מזמור המנורה - סודות ורמזים גדולים ונפלאים שממנו הברכה והאורה והצלחה לכל העולם.

א. בספר "יראת אל" להגאון הגדול מוהר"ר אלעזר מגרמיזא בעל הרוקח ז"ל (העתקנו לפי כתי"י ישן. ויתכן שהוא הכתי"י לראשונים שראהו החיד"א ז"ל כמובא להלן). בתחילת הקונטרס מצויר המזמור בצורת המנורה. (הפסוק "אלהים יחננו ויברכו" וגו' הוא הקנה הימני תחת תיבת "למנ", דהיינו לימין הקורא). מעל הפסוק למנ צחב וגו' כתוב הפסוק "כי עמך מקור חיים" וגו'. למטה אצל קני המנורה כתובים השמות היוצאים מסופי הפסוקים של ששה הקנים. אח"כ כתוב כך:

המזמור הזה עשה דוד המלך עליו השלום ברוח הקודש ויש בו סודות ורמזים גדולים ונפלאים והוא עשוי בצורת המנורה. והם ג' פסוקים בצד ימין ופסוק ישמחו וירננו באמצע וגו' פסוקים בצד שמאל והם ז' פסוקים כנגד ז' קני המנורה. והקנה האמצעי הוא גוף המנורה... ופסוק ראשון למנצח... אינו מן המנין אך הוא שם (...) המזמור. והם שמות הקדושים של הקב"ה והם כתובים על כל אחד ואחד מז' קני המנורה. והם ג' אותיות על כל קני המנורה וב' אותיות על קנה האמצעי. וששה פסוקים מן המזמור הזה דע כי ו' פסוקים רמוזים לששה קצוות העולם מזרח מערב צפון דרום שמים וארץ. והש"י ברא אותם הוא אדון ומלך על כל.. רומז לקנה האמצעי שהוא הגוף. וזה הפסוק רומז ליום השבת שמעלתו וקדושתו על ו' ימי המעשה והוא סוד עץ החיים (אשר בתוך הגן) רצה לומר באמצע הגן ומזה קנה

— ❦ — **מנורה טהורה** — ❦ —

ויקרא ט' תיבות נגד ט' פרחים.

במדבר י"ז תיבות נגד גובה של מנורה שהוא י"ז טפחים ומשהו, כיון שהאחרון חסר לא נכתבה תיבה נגדו.

דברים כ"ב תיבות נגד כ"ב גביעים.

והיתה גבוהה י"ח טפחים להורות על מספר ח"י כי היא עץ החיים אשר בה תוסיף חיים על המחזקים בה כמו שנאמר "עץ חיים היא" וגו'.

ג) הקב"ה הראה מזמור הזה לדוד המלך, ולמשה רבינו ע"ה **דוד** המלך עליו השלום הראהו הקב"ה ברוח הקדש מזמור "למנצח בנגינות מזמור שיר אלהים יחננו" וכו' כתוב על טס של זהב מופז עשוי בצורת מנורה. וכן הראה אותו למשה רבינו ע"ה. והיה דוד המלך ע"ה נושא זה המזמור כתוב ומצוייר וחקוק במגיניו בטס של זהב בצורת מנורה כשהיה יוצא למלחמה והיה מכויץ סודו והיה נוצח אותם ואויביו נופלים לפניו. (קונטרס מנורת זהב כ"י מועתק מכ"י הרב מהר"ר חיים באכנר זלה"ה בעל אור חדש על דיני ברכות. והעיד הרב מהר"ח הנזכר שהוא העתיקו מכתבי יד הקדש של הגאון מהרש"ל ז"ל ושם כתוב סודות ונפלאות הרמוזות במזמור הנזכר).

(מדבר קדמות"ה להיחיד"א ז"ל [מערכת ד' אות כ"ב])

ד) צורת המנורה היתה לדוד למגן ולמחסה

... לכן מקובל שהמנורה היתה מצויירת במגן דוד. להיות כי זכות התורה והאמונות האמיתיות עם עיקרי הדת היו עומדים לדוד במלחמותיו, ולכן היתה המנורה למגן ולמחסה אליו, והוא מבואר. (תורת העולה לרבינו משה איסרליש הרמ"א ז"ל [סוף פרק כ'] ועיי"ש מה שהאריך בענין המנורה)

ה) לכוון לדעתו של דוד המלך ע"ה

בספר "כף החיים" לר' חיים פלאגי ז"ל (אות י"ד) אחרי העתיק לשון החיד"א בס'

והאומרו בכל יום קודם הנץ החמה, לא יקרה לו מקרה רע.

וחשוב הוא לפני הקב"ה כאילו הדליק המנורה בבית המקדש.

ומובטח שהוא בן עוה"ב.

והאומרו בבוקר אחר ברכת כהנים ז' שבועות כל ימי הספירה לא יקרה לו נזק כל השנה כולה ויצליח במעשיו. והכל רומזים עניינם כנגד ז' קני המנורה חנינה ברכה אורה ישועה הודאה שמחה רננה שכל אלו ענינים עתידיים להיות לישראל. וראוי לכוין בה. וגם טוב לאומרו ז"פ כשאדם יוצא לדרך לשלום ולהצלחה.

והפסוק "כי עמך מקור חיים באורך נראה אור" היה כתוב עליה על כל קנה וקנה תיבה אחת... ועל הקנה האמצעי שהוא שבת ועץ החיים... כתוב עליו תיבת החיים בעבור שהוא ארץ החיים וממנו יושפעו כל הברכות והצלחות... ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

ב. חמשה חומשי תורה - נגד המנורה נאמרו.

בקונטרס "מנורת זהב" שהועתק מכתב יד מופת הדור הגאון מהר"ר שלמה נ"ע מאוסטרא לוריא מהרש"ל (נדפס בויניציאה על ידי יחיאל בר אשר הכהן ז"ל הנקרא מיכל כהן יצו. וחי"א ז"ל ראה קונטרס זה בכת"י והביא עדות לכך שכתב היד הועתק מכתבי יד הקודש של הגאון מהרש"ל ז"ל, כמובא להלן) ובו העתק כמעט כלשון הספר "יראת אל" בשם הגאון בעל הרוקח ז"ל. ובצד ציור המנורה כתוב כך:

חמשה חומשי תורה נגד המנורה נאמרו.

בראשית ז' תיבות (בפסוק הראשון של ספר בראשית יש בו ז' תיבות) נגד שבעה נרות.

שמות י"א תיבות נגד י"א כפתורים.

—== מנורה טהורה ==—

על הארון הקודש ויגין בעד גזירה רעה ח"ו להקהל. ("יראת אל" להגאון מוהר"ר אלעזר מגרמיזא בעל הרוקח ז"ל, מהרש"ל בספרו מנורת המאור, האריז"ל, סגולות ישראל)

(ט) להנצל העיר מכל צרה

סגולה להנצל העיר מכל צרה לצייר המנורה בארון הקודש ולקרות בו בכל יום כשנוטלין ס"ת מבה"כ זו לאחרת וק"ו לבית להתפלל זהו סגולות ס"ת.

(זוהר ויקרא, ספר זכירה)

פרק ד

(א) אמירתו כשנכנס לבית הכנסת

אחר שנכנס לבית הכנסת יאמר מזמור אלהים יחננו ז' פעמים ויקיף בכל פעם התיבה.

ובשבת יקיף פעם אחת התיבה ולא יותר. (אור הישר עמוד העבודה סימן ה, סידור תפלה ישרה ברדיטשוב)

(ב) בלמנצה יש שבעה פסוקים - כנגדם יקיף שבע הקפות סביב התיבה שבאמצע בית הכנסת

בסידור חמדת ישראל דף יא: וזל"ק: ואחר שנכנס לבית הכנסת ישתחוה כנגד ההיכל ויאמר אח"כ מזמור אלהי"ם יחננו ויברכנו וכו' אשר יש בו שבעה פסוקים וכנגדם יקיף שבעה הקפות סביב התיבה שבאמצע בית הכנסת. וטוב הוא שיכוין לגמור פסוק אחד בכל הקפה מהם. ויכוין כי התיבה היא כנגד המלכות ותכוין להמשיך אליה שבעה אורות מקיפים שהם מן החס"ד עד המלכות ואור המקיף של המלכות ג"כ אנו ממשיכים אליה והיא בכלל השבעה מקיפים וגם תכוין לכלול עצמך לקבל מן שבעה אורות המקיפים האלו אתה והמלכות ביחד. עוד ביום ראשון תכוין לפסוק ראשון שהוא

מדבר קדמות, הוסיף בזה הלשון: "וכן אנו יתמי דיתמי דלא בינת אדם לנו, ראוי לכוין לדעתו של דוד המלך ע"ה וכל קדושים עמו דהו ידעי עומקן של דברים סוד ה' ליראיו".

(ו) סוד גדול לאומרה בצורת מנורה

סוד גדול לומר למנצח זה בצורת המנורה. וכן בסוד עם כוונות האריז"ל של רבינו יעקב קאפיל ז"ל נדפס המזמור הזה בצורת המנורה. וכן בסדר "עבודה ומורה דרך" דפוס סלאוויטא נדפס המזמור בצורת המנורה. וכתוב שם מעל המנורה: בכל עת שאומר זה המזמור ובפרט לביל ספירה, יאמר אותו בצירור המנורה. (סוד עם כוונות האריז"ל של רבינו שבתי מראשקוב ז"ל, [בסדר תיקון חצות ובכוונת ספירת העומר])

(ז) טעם אמירת מזמור אלקים יחננו - כאילו מקביל פני שכינה

ז"ל האבודרהם, בסדר שחרית של חול: "ויש מקומות שנוהגין לומר בכל יום מיימות העומר, "מזמור שיר אלקים יחננו ויברכנו", מפני שיש בו מ"ט תיבות חוץ מן הפסוק הראשון שהוא פתיחת המזמור, והם כנגד מ"ט ימי העומר. ועוד יש בו שבעה פסוקים חוץ מן הפסוק הראשון, והם כנגד ז' שבועות. ובמקצת מקומות אומרים אותו בכל יום, מפני שנקרא "מזמור המנורה" והקורא אותו בכל יום נחשב כמדליק המנורה בבית המקדש וכאילו מקביל פני שכינה כי תמצא ז' פסוקים כנגד ז' קני מנורה, וגם יש בו מ"ט תיבות כנגד מנין הגביעים והכפתורים והפרחים והנרות שבז' קני המנורה שעולין למנין מ"ט.

ופסוק ראשון יש בו ד' תיבות כנגד מלקחיה ומחתותיה, מלקחיה תרי, ומחתותיה תרי.

עכ"ל. (שלמי צבור למהרי"ט אלגזי ז"ל במשפטי הזמירות)

(ח) יגן מכל גזירות רעות להקהל

לצייר הלמנצח בצורת מנורה בבית הכנסת

מנורה טהורה

לכלול נפשך עם המלכות יחד לקבל מז' אורות מקיפים הנ"ל ועל ידי הקפה אנו ממשיכין אליה.

יום ראשון אלהים יחננו וכו' שהוא כנגד מקיף החסד הוא הגובר, על שאר פסוקים.

יום שני לדעת וכו' שהוא כנגד מקיף הגבורות והוא הגובר וכו'.

יום שלישי יודוך וכו' שהוא כנגד מקיף הת"ת והוא הגובר וכו'.

יום רביעי ישמחו וכו' שהוא כנגד מקיף נצח והוא הגובר על שאר וכו'.

יום חמישי יודוך וכו': שהוא כנגד מקיף ההוד והוא הגובר על שאר וכו'.

יום ששי ארץ וכו'. שהוא כנגד מקיף היסוד הוא הגובר על שאר וכו'.

יום שבת יברכנו אלהים ויראו אותנו כל אפסי ארץ שהוא כנגד מקיף המלכות והוא הגובר על שאר וכו'.

המצויר בצורת המנורה על קלף או על ניר, יזקוף את הציור של המנורה שמסתכל בו, כדי שיהיה הציור זקוף לפניו כדמיון המנורה שהיתה זקופה ועומדת בהיכל, ולא יניח הציור מושכב ושטוח לפניו. (עוד יוסף חי' לבמוח"ס "בן איש חי" [בפרשת ויגש אות ג']

ב) לאומרה אחר כל שלש תפילות
מצאתי כתוב, שיאמר קודם שיסיים העמידה מזמור "למנצח בנגינות... אלקים יחננו" בצורת מנורה כתובה על קלף.

(עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק כף אחת [סימן כ"ו])

ד) להדביק הלמנצח בסידור ע"י תפירה או דבק

בספר סגולות ישראל (מערכת מ' אות ס"ד) כתב וז"ל: ועיין להרב שע"ת סי' א' ס"ק ג'

אלהים יחננו וכו' ותכוין כי היא גובר על הששה הפסוקים והוא תגבורת החסד על הששה התחתונות וביום השני תכוין כי פסוק השני גובר על כולם והוא הגבור"ה. ובה תכוין עד יום הששי כי אז תכוין בפסוק הששי הגובר על כולם.

ואמנם ביום השבת (אין) צורך רק להקיף אלא הקפה אחת בלבד והוא ספיקא אם הוא כנגד הת"ת הנקראת שבת וכולם כוללין בו. אם הוא כנגד הבינה הכולל לכל השבעה ולכן אין בשבת רק הקפה אחת, עכ"ל.

ג) סדר הקפת התיבה באמירת למנצח

... כשיכנס ישתחוה כנגד ההיכל, ואחר כך יאמר מזמור אלקים יחננו (שבו) שבעה פסוקים כנגד שבעה מקיפים דחסד עד המלכות, ואם עדיין אין שם בני אדם הרבה דלא מחזי כיוהרא.

ובכל פסוק ממנו יקיף פעם א' התיבה סוד המלכות ז' פעמים להמשיך לה מקיפים אלו ושיהנה גם הוא מאורם. ותכוין (סידור הארז"ל להר"ר שבתי ז"ל)

פרק ה

א) לאומרה על קלף

מה מאד הפליגו באמירת "למנצח בנגינות - בציור מנורה. וכתבו ז"ל ששכרו רב ועצום. וראיתי קונטרס בכתב יד לראשונים בזה בסודותיו ותועלותיו. ולפחות לעשות נחת רוח ליוצרינו נאמר אותו בכונה בציור מנורה כתוב על קלף. (עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק "צפורן שמיר" [סימן ב' אות ח"י], ועי' חס"ל [אות ו'], ש"ץ [דף ס"ו ע"א], כף החיים להרח"ף [סי' י"ב אות י"ד], כף החיים [סי' נ"א אות י"א])

ב) יאמר על קלף או ניר, - ויהי' זקוף לפניו ולא משכב **כשאומר** "למנצח בנגינות מזמור שיר"

— מנורה טהורה —

"למנצח בנגינות מזמור שיר" (תהלים סז) בצורת המנורה בכל יום בהנץ החמה, לא יקרה לו שום מקרה רע, וחשוב לפני הקדוש ברוך הוא כאלו הוא מדליק נרות בבית המקדש.

יצליח במעשיו ולא יהא ניזוק כל היום.

ובספר "מנורת המאור" כתב: לאמרו בימי העמר כששליח צבור אומר ברכת הכהנים, יאמר היחיד "למנצח בנגינות מזמור שיר" עד "אפסי ארץ", ויצליח במעשיו (אגרת הרמב"ן, ו) ויסתכל בצורת המנורה, ולא יהא ניזוק כל היום. ומסים שם: וטוב לאמרו אפלו כל ימות השנה. עד כאן לשונו.

ילך לשלום ולהצלחה

וכל האומרו שבע פעמים בדרך ויכון בו, ילך לשלום ולהצלחה. וטוב שכל אדם יסתכל בו קדם צאתו לדרך, ובדרך יתפלל אותו **כאמור**. (שבט מוסר פל"א)

(ב) אמירתו קודם ברכת המזון

מנהג הרב לומר קודם ברכת המזון פסוקים אלו (תהלים סז) "למנצח בנגינות" וגו', (תהלים לד, ב) אברכה את ה' וגו', (קהלת יב, יג) סוף דבר הכל נשמע וגו' (תהלים קמה, כא) תהלת ה' ידבר פי וגו', (תהלים קטו, יח) ואנחנו נברך י"ה וגו', (יחזקאל מא, כב) וידבר אלי זה השלחן וגו'. (אור הישר עמוד העבודה סימן יב, סידור תפלה ישרה כתר נהורא ברדיטשוב)

(ג) לאומרה בימי הספירה - סודותיו

לדעתי סוד הכתוב הזה וצורך העניינים המיוחדים אל השמאל לסיוע פעולות הימין וצורתם ותבניתם צויירו ונרשמו במזמור נכבד ומעולה היה המנהג לאמרו בימי הספירה. והוא, "אלהים יחנונו ויברכנו" וגומר (תלים ס"ז), שבא בקבלה שהיה מצוייר במגן דוד כדמות מנורה. שלשה קני מנורה מצדה האחד והם ג' פסוקים רצופים, אלקים

שכתב דכיון שיש בה שם המפורש אינו ראוי שתהי' בקלף מצויירת כדי שלא תפיל לארץ שע"פ הרוב אינם משמרים אותה כראוי ותשתפכנה בראש כל חוצות ע"ש, והרב כף החיים כתב שיהיה זהיר שלא תפיל ארצה. ואני אומר דיותר טוב שתהיה דבוקה בסידור ע"י תפירה או ע"י דבק בתחלת הסידור וזהו דרך הנאה לעשות כבוד לשמו י"ת עכ"ל.

(ה) בכתב אשורית זוכים שכל תיבה עלה למעלה וכו' והוא סגולה בדוקה ומנוסה

"כשאתה אומר שמע תצייר את צורת השי"ן והמ"ם והע"י"ן כמו שהם כתובים בכתב אשורית לנגד עיניך וכן על זה הדרך בכל תיבה ותיבה עד הסוף. גם תביט הנקודות וטעמים שעל כל אות ואות כאשר הם מצוירים לפניך בסידור ובוה אז תזכה שכל תיבה ותיבה תעלה ממש כצורתה למעלה מעלה כל אות למקומו ושורשו לפעול פעולות ותיקונים נפלאים הצריכים אליו ודבר זה הוא סגולה נפלאה בדוק ומנוסה למרגילים עצמם בזה לבטל ולהסיר מעליו כל מחשבות ההבלים הטורדות ומונעות טהרת המחשבה וכוונה". (בן איש חי)

וכן הרב החיד"א זצוק"ל כותב בזה"ל: "כשאתה הולך לישן יצייר שם המיוחד הו"ה ב"ה כאילו כתוב לפניו בכתב אשורית גדולה עיני תמיד אל ה' כי הוא יוציא מרשת רגלי". (צפורן שמיר ס"ח קכ"א)

וכן כתב רבינו הקדוש הרבי רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א בצעטיל קטן שלו שיצייר לפניו בשעת אכילה אותיות מאכ"ל "בכתב אשורית". (צעטיל קטן)

פרק ז

(א) האומרה בכל יום בהנץ החמה, לא יקרה לו שום רע. **כל** האומר (מכאן בחוקי חיים אות ס' סק"ג) מזמור

— מנורה טהורה —

יסתכל בצורת המנורה שבו לא יהא ניזוק כל היום. ומסיים, וטוב לאומרו בכל יום. וכל האומרו בצורת המנורה בכל יום בהנץ החמה לא יקרה לו שום מקרה רע, וחשוב כאילו הדליק את הנרות בבית המקדש. עכ"ל. ("שלמי חגיגה" למהרי"ט אלגאזי [בהלכות ספירת העומר אות ל"ו], ראה באריכות בפתי עולם אות ט"ז, ובכף החיים אות ל"ו)

(1) ההצלחה תשרה בכל מעשיו

בספר ילקוט מעם לועז בפ' אמור בדיני ספירת העומר (ויקרא דף רע"ט) וז"ל: אומרים הספרים שכל האומר מזמור זה כפי שהוא מצויר כאן בכל אחד מימי העומר אחרי ברכת כהנים שאומרים הכהנים בשחרית, לא יארע לו שום נזק באותה שנה, וההצלחה תשרה בכל מעשיו. ומזמור זה כתב דוד המלך בצורת מנורה במגיניו כשהיה יוצא למלחמה, ובזה נצח את אויביו. (כסא רחמים)

(2) למצוא חן בעיני אלקים ואדם - אם הוא מצויר על ארון הקודש יגן בעד גזירה רעה על הקהל

המזמור הזה וכל זה עם המנורה רומז לעניינים גדולים, ויש בו סגולות רבות והיה דוד המלך ע"ה נושא זה המזמור כתוב ומצויר במגיניו כצורת מנורה כשהיה יוצא למלחמה היה נוצח אותם ונופלים לפניו אויביו.

ואמרו חכמים ז"ל, כל מי שמתפלל אותו זה המזמור כמנורה בכל יום בהנץ החמה, לא יקרה לו שום גזירה רעה ויהיה חשוב לפני בורא עולם ית' הב"ה כאילו הוא מדליק נרות בביהמ"ק ויהיה מובטח שהוא בן עולם הבא. וכל האומר אותו אחר ברכת כהנים בבוקר בשבעה שבועות של ימי הספירה לא יקרה לו שום נזק בכל השנה כולה, ויהיה מצליח במעשיו, וכו', וכמו כן כל הקורא אותם בכונה שיכוון בו, וכל האומר אותו שבעה פעמים בדרך ויכוין, כי ילך לשלום ולהצלחה. (מהרש"ל,

יחננו, לדעת בארץ, יודוך עמים. ושלשה קני מנורה מצדה הב' והם יודוך עמים, ארץ נתנה יבולה, יברכנו אלהים. והקנה האמצעי הוא פסוק ישמחו וירננו לאומים, העומד באמצע, כי הוא ארוך מכולם כמשפט הקנה האמצעי. והנה יש בז' הקנים מ"ט תיבות כמספר ימי הספירה, כמו שמספר הפסוקים הנזכרים היו על מספר שבתותיה וכו'. וזה תוארה, הקנה הראשון מהימין הוא "אלהים יחננו ויברכנו" וגו'. וכו', הקנה הראשון מהשמאלי וכו' "הוא יברכנו אלהים וייראו אותו כל אפסי ארץ". וכו'. והנה להיות הימים האלה, שמתחלת ספירת העומר ועד תשלומה בכללם ופרטם, מסכימים עם כללי ופרטי המזמור הזה, רצוני, בהיות מספר הפסוקים כמספר השבועות, ומספר התיבות כמספר הימים כמו שאמרנו, היה המנהג בכל ישראל לקרא אותו בכל לילות זה הזמן, סמוך לספירה, וכו'.

(עקידת יצחק לרבינו יצחק עראמה זלה"ה [בפרשת אמור])

(ד) לאומרה מעומד - ובימי הספירה יכוין בכל יום ויום מן המ"ט ימים

גם ראיתי למורי ז"ל, מקפיד וזהיר מאד, לומר אחר ספירת העומר, "מזמור אלהים יחננו" כו', כולו מעומד, ולכוין בכל יום ויום מן המ"ט ימים, בתיבה אחת ממ"ט תיבות שיש בזה המזמור. גם יכוין באות אחת ממ"ט אותיות שיש בפסוק "ישמחו וירננו" כו'. וזה מספר אותיות המ"ט של הפסוק "ישמחו" כדי שלא תטעה בהם, תיבת לאמים חסר ו', תשפוט מלא ו', תיבת מישור מלא ו'.

("שער הכוונות" למהר"ח וז"ל [ענין ספירת העומר, סוף דרושי"א])

(ה) סגולתה בימי העומר, בברכת כהנים, ובכל יום, וחשוב כאלו הדליק את הנרות בבית המקדש

מצאתי כתוב בשם אגרת הרמב"ן, דכל ימי העומר כשאומרים ברכת כהנים, אם יאמר היחיד מזמור זה יצליח במעשיו, ואם

— ❦ — **מנורה טהורה** — ❦ —

(יב) הטעם שאומרים אחר התפלה

בסידור עמודי שמים למהריעב"ץ (דף קצ"ח) דפוס ישן נושן שהדפיסו הגאון המחבר זצ"ל, וז"ל: "יא למנצח (ס"ז) וי"א גם אדון עולם, הטעם כדי לסיים במה שהתחילו להתפלל כדרך שעושין בסיום התורה, עכ"ל.

(יג) סגולה להצלחה

יאמר בכל יום בבקר קפטיל ס"ז בצורת המנורה בדוק ומנוסה, (מצאתי בכמה ספרים), (שער הצלחה מהצה"ק המקובל מרן רבי ברוך פנחס מסקאליע ז"ע)

(יד) סגולתה - להולך לדרך

כל האומר מזמור למנצח בנגינות בצורת המנורה ז' פעמים כשיוצא לדרך ויכוון בו, ילך לשלום ולהצלחה, וטוב שיאמרה קודם שיסיים תפלת העמידה כשהוא כתובה על קלף. (ס' יראת אל, מהרש"ל בס' מנורת זהב טהור, תורת העולה לרבינו הרמ"א, עבודת הקודש, אגרת הרמב"ן שלמי חגיגה למהרי"ט אלגזי, שבט מוסר, כף החיים)

(טו) סגולתה - לתיקון היסוד

מובטח לו שלא יקרנו מקרה בלתי טהור, עיין הרש"ץ. (ימלט נפשו, לקוטים מפרדס, מע' מנורה, סגולות ישראל)

(טז) לפני השינה יאמר הלמנצח

בסידור חמדת ישראל שסידר הגאון הקדוש המקובל האלקי גדול מרבן שמו מוהר"ר שמואל וויטאל זי"ע, בן הגה"ק המקובל האלקי הנשר הגדול מו"ה חיים וויטאל זי"ע, שקיבל מפני רבו האר"י זי"ע, שקיבל מפי אל"י ז"ל, (בדף קי"ד ע"ב) וזל"ק: א"ש עוד אני אומר קודם שאישן יאמר: "למנצח בנגינות מזמור שיר" וכו', עכ"ל.

(יז) כאלו הדליקה בביהמ"ק - כאלו מקבל פני השכינה - לא יקרה לו שום גזירה רעה - מובטח לו שהוא בן עוה"ב **בספר** ראה מעשה ד' קכ"ב שכתב וז"ל:

בספרו "מנורת זהב טהור", והוא העתק מדברי רבינו אלעזר בעל הרוקח בספר "יראת אל")

(ח) ע"י אמירתה - זוכים להקביל גרו של מלך המשיח **מצאתי** במדרש רבתי פרשת אמור, אמר רבי אלעזר בן שמוע, בזכות "ערוך את הנרות", תנצלו מן "ערוך מאתמול תפתה" (ישעיהו ל'). אמר רבי חנן בזכות להעלות נר תמיד, אתם זוכים להקביל גרו של מלך המשיח, כמש"נ [תהלים קל"ב], ערכתי נר למשיחי, וגו', הנה ודאי דרשות אלו רומזים על מה שנתבאר, כי כלל התורה מצלת מזדינה של גיהנם ומקרבת מלך המשיח וכו', עכ"ל. (תורת העולה לרבינו משה איסרליש הרמ"א ז"ל [סוף פ"כ])

(ט) לצייר לפניו צורת המנורה

טוב לומר "מזמור אלהים יחננו ויברכנו" בצורת המנורה. ובציור ההשכלה בלבד סגי, אם אין ציור מונח לפניו. (בן איש חי לרבינו יוסף חיים ז"ל [שנה ראשונה פ' ויגש ד'])

(י) ויעיל לכמה דברים טובים

מצאתי כתוב שיש לומר זה המזמור בצורת המנורה. ויעיל כוונתו לכמה דברים טובים כי יש בו סודות גדולים. ובפרט בלילי ספירה. (סדור "שערי השמים" מבעל השל"ה זי"ע)

(יא) אחר כל שלש תפלות

יאמר אחר כל שלש תפלות "מזמור לדוד ה' רעי" ומזמור "אלקים יחננו" (האר"י ז"ל), (עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק קשר גדול [אות י"ג])

יא* אחר הסרת הטלית

בסידור האריז"ל להר"ר שבתי מראשקוב ז"ל (בדף קי"ז) וזל"ק: אחר הסרת הטלית יאמר מזמור לדוד ה' רועי, ומזמור אלקים יחננו, עכ"ל.

— ❦ — **מנורה טהורה** — ❦ —

יח) כאילו נבנה בית המקדש - וכאילו הדליק המנורה בבית המקדש

טעם על גודל ענינו באמירת למנצח בצורת מנורה, כי איתא במנחות דק"י אע"א: "אלו תלמידי חכמים העוסקים בהלכות עבודה מעלה עליהם הכתוב כאלו נבנה בית המקדש בימיהם". ומטעם זה כתוב בסה"ק "יראת אל" להקדוש רבי אלעזר מגרמיזא בעל הרוקח ז"ל "שהאומרה חשוב הוא לפני הקב"ה כאילו הדליק המנורה בבית המקדש, ומשפיע שפע לכל העולם" יע"ש.

ובחנוכה בשעת הדלקת הנרות אמרתי הטעם למה הקב"ה מאריך גליותינו כל כך, (עי' באריכות בשבט מוסר פנ"ב כמה טעמים על זה) כי בזמן שבית המקדש היה קים היה אהרן הכהן עומד ומטיב את הנרות והיה להקב"ה נחת רוח מאוד כידוע, ועכשיו בעת הגלות אין לו להקב"ה הנחת רוח הזה אמרתי לתרץ, כי בעת שבית המקדש היה קים היה רק אחד מדליק את הנרות, והיום יש לו להקב"ה מליוני יהודים שמדליקים נרות חנוכה, וכפי הנראה יש להקב"ה יותר נחת רוח מזה, כי אינו דומה למיעוט העוסקים במצוה או המרובים העוסקים במצוה.

וראה בס' קב הישר (פרק צ"ו) שמאריך בגודל קדושת הנרות של מצוה וכו' וזל"ק: והרה"ג מהרש"ל ז"ל כתב בהקדמת ספר הנקרא ים של שלמה וז"ל, פעם אחת בא לידי ע"י נר של מצוה כאילו הראו לי מן השמים ונתנו לי הרמנא ואמיץ כח מרקיע ופתחו לי שערי אורה ע"כ. ושמעתי מפי מורי ע"פ קבלה שהענין הוא כך, כשהיה הרב ר' שלמה לוריא ז"ל מחבר ספרו ים של שלמה, אירע לו שהיה רק נר קטן דלוק לפניו והיה זמן קרוב להכבות, והיה דלוק כמה שעות יותר משלש וארבע נרות שלמים, וזה העיד עליו תלמידו

ובספר לקוטים מפרדס (ערך המנורה) כתב וז"ל: מה שנוהגים לכתוב "למנצח בנגינות" בצורת מנורה ולמעלה כותבים שם הוי"ה ב"ה בפ' שויתי ד' לנגדי תמיד שתועיל לענין היראה וגם מועיל לנצח אויבינו ודוד המלך ע"ה הי' נושא המנורה ומנצח אויביו ולזה כותבין למנצח ופ' שויתי והיא סגולה שלא יוזק ולא יקרא לו מקרה רע ב"מ עכ"ל. ובס' חרדים כ' על פ' ובשם אלקיננו נדגול צריך שישא דגל ד' בימינו ושם ד' חקוק עליו כי מלחמות היצר הוא מלחמות השם והרשעים וכסילים מרים קלון דגל הטומאה החיצונית ואז גורם לשלוט הבאים מסטרא דילה שם העכו"ם והצדיקים הקדושים מרימים דגלו י"ת באותיותיו ואז אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ד"א נזכיר המה כרעו ונפלו ואנחנו קמנו ונתעודד ה' הושיעה המלך הנלחם מלחמותינו הוא יעננו ביום קראנו.

וכתב בספר שערי תפלה להרב מהר"י רוקח בדין זה וז"ל: למנצח בנגינות עיין הרד"א (ד' מ"ו ע"ב) דהקורא אותו בכל יום בצורת המנורה נחשב לו כאלו הדליקו בביהמ"ק וכאלו מקבל פני השכינה יע"ש. ועיין מהרח"ך ז"ל שכתב בצורת המנורה. האריז"ל הי' אומר, מי שאומר זה המזמור בצורת המנורה בכל יום בהנף החמה לא יקרה לו שום גזירה רעה וכאלו מדליק נרות בבית המקדש ומובטח לו שהוא בן עולם הבא וימצא חן ושכל טוב בעיני אלקים ואדם ואם הוא מצויר על ארון הקודש יגן עלינו מכל גזירות רעות להקהל וכל אומרו ז"פ בדרך ויכוין בה ילך לשלום ולהצלחה ע"ש וראיתי דברים נפלאים ציור מנורה נאה מהרב מהר"א אל אנקא"ר כת"י וכתוב בה כל המעלות, וכו'.

(סגולות ישראל)

— מְנוּחָה טְהוּרָה —

מנורה על כן ראוי לכל אחד לקיים דברי הקדוש בעל החיד"א ז"ל בספרו "עבודת הקדוש" שכתב בזה הלשון "ולפחות לעשות נחת רוח ליוצרנו נאמר אותו בכונה בציור מנורה. כתוב על קלף", עכ"ל. (חיים של שלום שו"ע או"ח סימן א')

(ט) לכתוב הפסוק "כי עמך מקום חיים" וכו' על הקנים - סגולתה"

...ראה שהפסוק "כי עמך מקור חיים באורך נראה אור" שהוא כתיב על הקנים, יש בו שבעה תיבות ועל כל קנה וקצה מז' קני המנורה היה כתוב תיבה אחת ועל קנה האמצעי שהוא שבת וארץ ישראל כתוב עליו חיים בעבור שהוא ארץ החיים, ומארץ החיים ישפיע כל הברכות והצלחות לכל ז' חלקי הארץ הנראים איקלימים, ונקרא ארץ החיים בעבור שהוא באמצע העולם כמו עץ החיים שהוא באמצע גן עדן וכמו קיים הלב באמצע הגוף שממנו יתפשט ויבוא רוח חיים לכל איברי הגוף. (מהרש"ל, בספרו "מנורת זהב טהור", והוא העתק מדברי רבינו אלעזר בעל הרוקח בספר "יראת אל")

(כ) כשיוצא לדרך יאמר הפסוק לישועתך קייתי ה' שכתוב מתחת ציון המנורה ישר והפוך

הטעם שכתוב בהרבה ספרים הפסוק "לישועתך קייתי ה'". מתחת לציון המנורה נראה שהוא מטעם שמזמור המנורה טוב לומר קודם יציאת לדרך, וכן הוא גם פסוק לישועתך קייתי ה'.

וכן כתב רבינו בחיי (בפרשת ויחי): ודע כי בעל השמות מוציאים מן הכתוב הזה השם שמועיל בדרך כנגד השונאים... והשם היוצא מן הכתוב הזה* הוא בסדר אותיות הכתוב והתיבות משולשות. וידוע ומפורסם הוא בנקודו. וצריך אדם להזכירו בסדרן למפרע גם כן**, כדי שילך בדרך סלולה וישיב אויביו אחר וכו' עכ"ל. (*עין "תורת חיים" לר' חיים כהן [ליוורנו תרנ"ד], ביאור על עניני נסתר שבפירוש רב"ח (**דהיינו ה' קייתי לישועתך וכו', [האזרח בישראל])

ונכדו ז"ל, בעל הנר הכיר בנרו כי ה' עמו ע"כ, וזה אירע להגאון הנ"ל נס ממש כנר של שמן הקדוש שבבית המקדש, זכותו יעמוד לנו אשרי לו ואשרי יולדתו, עכ"ל. ועיי"ש יותר באריכות. [אמר המעתיק: אולי זכה לזה "מדה כנגד מדה" ע"י שכתב קונטרס "מנורת זהב" בגודל מעלת אמירת מזמור ס"ז שבתהלים, הנקרא מזמור המנורה, וכתב שם סודות ורמזים גדולים ונפלאים שממנו הברכה והאורה והצלחה לכל העולם, עיין לעיל בפ"ג] **ובספר זרע קודש** (דף צ"ו) כתב: וע"י שאנו זוכרין נס חנוכה ומדליקין נרות, אנו ממשיכין גאולה העתידה, וכמ"ש מודים אנחנו לך וכו' הטוב כי לא כלו רחמייך, ולכן ע"י נר חנוכה אנו ממשיכין תקון כל העולם שהוא ע"י אור האמת כנ"ל... ומשיח ר"ת תבות מ'דליקין ש'מונת י'מי ח'נוכה, רומז שמצוה זו תקרב ביאתו במהרה בימינו. ובספר שארית ישראל (דף ט') כתב: "וקבלתי ממורי הרב מטשערנאביל ז"ל, [הרה"ק בעמח"ס מאור עינים] כי חנוכה הוא בסוד אורו של משיח כמאמר ערכתי נר למשיחי, שע"י מצות הנרות בחנוכה נמשך עלינו אור משיח צדקינו אור צדיקים אור צדיק יסוד עולם הכולל בתוכו אור שבעה רועים בחי' אור זרוע לצדיק, שע"י אור של חנוכה נמשך אורו של משיח" וכו'. ואחרון חביב מה שכתב זקני הרמ"א ז"ל בספרו תורת העולה (ספ"ב) וז"ל: מצאתי במדרש רבתי פרשת אמור וכו', אמר רבי חנן בזכות להעלות נר תמיד, אתם זוכים להקביל נרו של מלך המשיח, כמש"נ [תהלים קל"ב], ערכתי למשיחי, וגו'.

הנה ודאי דרשות אלו רומזים על מה שנתבאר, כי כלל התורה מצלת מדינה של גיהנם ומקרבת מלך המשיח וכו'. עכ"ל"ק והיות ואנו רואים שכל הספה"ק מלאים בגודל הענין של אמירת למנצח על קלף בצורת

סח א לְמִנְצַח לְדוֹד מְזֻמּוֹר שִׁיר: ב יְקוּם אֱלֹהִים יִפּוּצוּ אוֹיְבָיו וַיִּנּוּסוּ
 מִשְׁנֵאָיו מִפְּנֵיו: ג בְּהִנְדֵף עֵשֶׂן הִנְדֵף בְּהֶמֶס הִזַּנּוּ מִפְּנֵי אֵשׁ יֶאֱבְדוּ רְשָׁעִים
 מִפְּנֵי אֱלֹהִים: ד וְצַדִּיקִים יִשְׁמְחוּ יַעֲלִצוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים וַיִּשְׁיִשׂוּ
 בְּשִׂמְחָה: ה שִׁירֵי לְאֱלֹהִים זָמְרוּ שְׁמוֹ סִלּוֹ לְרֹכֵב בְּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעֲלוּזוֹ

— שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים —

לרוח בישא

יקום אלהים יפוצו אויביו (סח, ב): [שימוש תהלים לפרק סח] לרוחא בישא סב מנא מלא מיא דלא חמו שמושא ולחיש אותו ושם שלו י"ה. י' מן "יקום, ה' מן "נורא באותיות הנ"ך.

— זוהר תהלים —

סוד ערבות שבלולב ביום השביעי
 סלֹו לְרֹכֵב בְּעֲרָבוֹת וְגו' (סח, ה): [זוהר ח"ב
 פ' תרומה (דף קס"ה.)] אוֹתָם עֲשָׂה רְקִיעִים סוד הסודות שלא נמסר, רק ליוֹדְעֵי הַחֻקִּים, וְהַכֹּל הוּא בְּסוּדוֹת שֶׁל הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהוּא גִלְיָה סוּד כָּל רְקִיעַ וְרְקִיעַ, וְהֵם שְׁמֵשִׁים שְׁמֵשֵׁשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד. שְׁבַעַה רְקִיעִים הֵם לְמַעְלָה, וְשְׁבַעַה רְקִיעִים הֵם לְמַטָּה, כְּמוֹ שְׁלֹמְעָלָה. שְׁבַעַה רְקִיעִים הֵם שְׁבָהֶם כּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת לְהַנְהִיג הָעוֹלָם הַזֶּה כְּפִי דְרָכּוֹ וְכְמוֹ שְׁצָרִיף לוֹ. בְּכֹלֶם הַשְּׁבִיעִי עֲדִיף, חוץ מן השמיני שמנהיג את כלם ועומד על כלם. כתוב סלֹו לְרֹכֵב בְּעֲרָבוֹת. מִי רֹכֵב בְּעֲרָבוֹת, וּמִי הֵן הָעֲרָבוֹת? אֵלָּא

וְאֵם תֹּאמַר, אִם כֵּן, שְׁתֵּי הָעֲרָבוֹת שְׁמֵתִחְבְּרוֹת בְּלוֹלֵב, וְשִׁנֵּינוּ עֲרָבוֹת. זֶהוּ שְׁכֵתוֹב (תהלים סח) סִלּוֹ לְרֹכֵב בְּעֲרָבוֹת. אִם כֵּן, מִי נוֹתֵן יְרִכִים בְּגוֹף, אוֹ גוֹף בְּיְרִכִים? שֶׁהֲרִי זֶה עוֹשֶׂה פְרוֹת וְנִצְנָנִים, וְזֶה לֹא עוֹשֶׂה פְרוֹת וְנִצְנָנִים. אֵלָּא וְדַאי שֶׁהַכֹּל הוּא סוּד שֶׁל עֲרָבוֹת שְׁבִלוֹלֵב. אוֹתָם עֲרָבוֹת שְׁבִלוֹלֵב, אֶחָד אֵשׁ וְאֶחָד מִים. בְּסוּד הַזֶּה שֶׁל כָּלֶם, וְהוּא שְׁבִיעִי, הוּא אֵשׁ וּמִים כְּלוּלִים כְּאֶחָד בְּסוּד אֶחָד, וּמִשׁוּם שְׁעֲרָבוֹת הוּא סוּד הַכֹּלֵל שֶׁל כָּל שֵׁשֶׁת

— מְנוֹרָה טְהוֹרָה —

ובצאתי אפרוש כפי בתפלה לבורא כל עולמים שיהיו אמרינו ומעשינו לרצון לפני אדון כל וספרינו זה "ספר סגולות ישראל החדש" יהיה לנו לתרופה נפלאה לעמוד איתן כחומות ברזל מול הנסיונות הקשים והמרים בכלל ובפרט, ויגן מכל גזירות רעות ונצליח בכל מעשינו ונמצא חן בעיני אלקים ואדם ושנוכח לראות בנים ובני חיים וקיימים עוסקים בתורה ובמצוות לשמה מתוך בריאות הגוף השלימה ונוכח להתדבק באורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום ויראו עינינו וישמח לבנו בישועתו באמת בישועת עולמים בביאת אליהו הנביא זל"ש ומלך המשיח במהרה בימינו אכ"ר.

—== זוהר תהלים ==—

אָדָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה סג) בְּכָל צָרָתָם לֹא
(לו) צָר. תְּשׁוּקַת אוֹתוֹ הֶעֱוָלָם הֶעֱלִיזוּן
לְמָקוֹם הַזֶּה, כְּזֶכֶר שֶׁתְּשׁוּקָתוֹ תָּמִיד אֶל
הַנִּקְבָּה. כְּשֶׁנִּכְנַס הַמֶּלֶךְ לַגְּבִירָה וּמוֹצֵא
אוֹתָהּ בַּעֲצָב, אִז כָּל מָה שֶׁהִיא רוֹצֵה, נִמְסָר
בְּיָדֶיהָ, וְאוֹתוֹ אָדָם וְאוֹתָהּ תִּפְלָה לֹא
חוֹזֶרֶת רִיקָם, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חָס עֲלָיו.
אֲשֶׁרֵי חָלְקוּ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שֶׁשׁוֹפֵף דְּמָעוֹת
לְפָנָי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתַפְלָתוֹ. כְּמוֹ זֶה
בְּשֶׁבֶת, מִי שִׁיּוֹשֵׁב בְּתַעֲנִית בְּשֶׁבֶת, מֵתוֹךְ
צִעְרוֹ מֵרָאֵה עֲצָב, וּבְשֶׁבֶת שׁוֹלֵט אוֹתוֹ
רְקִיעַ עֲלִיּוֹן, אוֹתוֹ שֶׁנֶּרְאָה בְּשִׁמְחָה, שֶׁהוּא
שִׁמְחָה וּמְשִׁיחַ לְכָל אוֹתוֹ שִׁיּוֹשֵׁב בַּעֲצָב,
מִשׁוֹם שֶׁהוּא שׁוֹלֵט, מוֹצִיא אֶת אוֹתוֹ
הָאָדָם מֵאוֹתוֹ הַעֲנָשׁ שֶׁנִּגְזַר עֲלָיו, וְהָרִי
נֶאֱמַר סִלּוֹ - הֵבִיבוּ כְבוֹד וְרוֹמְמוֹת לְאוֹתוֹ
שֶׁרוֹכֵב בְּעֲרֻבוֹת, שֶׁהוּא שִׁמְחָה וּמְשִׁיחַ
לְכָל, הַרְקִיעַ שֶׁעַל גְּבֵי הַחַיּוֹת בְּיַהֲ שְׁמוֹ
וְדָאֵי, שֶׁהָרִי בְּאוֹתוֹ מְקוֹם הַשֵּׁם הַזֶּה נִכְלָל.
וְעֲלִזוֹ לְפָנָיו - מִשׁוֹם שֶׁלֹּא צָרִיךְ לְהִרְאוֹת
לְפָנָיו עֲצָב, כְּמוֹ שֶׁנֶּתְבָאֵר.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, פְּסוּק זֶה כֶּף צָרִיךְ
לומר: סִלּוֹ לְרוֹכֵב עַל עֲרֻבוֹת. מָה זֶה
בְּעֲרֻבוֹת? בְּיָה שְׁמוֹ, בְּיָה הוּא הִיָּה צָרִיךְ
לְהִיּוֹת! מָה זֶה שְׁמוֹ? אֶלֶּא פְּסוּק זֶה עַל
נִסְתָּר כָּל הַנִּסְתָּרִים, עֵתִיק כָּל הַעֲתִיקִים
נֶאֱמַר, אוֹתוֹ שֶׁלֹּא הִתְגַּלָּה וְלֹא נוֹדַע כָּלֵל
שֶׁהוּא רוֹכֵב בְּעֲרֻבוֹת. וְאִם תֵּאמַר שֶׁהוּא
בָּא וְרוֹכֵב בוֹ, אִם כֶּף, אִף עַל גֵּב שֶׁהוּא
נִסְתָּר, בְּמָקוֹם הַזֶּה עוֹמֵד לְהִתְגַּלּוֹת. אֶלֶּא
סִלּוֹ לְרוֹכֵב בְּעֲרֻבוֹת, זֶהוּ עֵתִיק שֶׁל כָּל
הַעֲתִיקִים, נִסְתָּר כָּל הַנִּסְתָּרִים, שֶׁלֹּא יָדוּעַ.
וּבִמָּה הוּא רוֹכֵב? בְּעֲרֻבוֹת, בְּיָה, שֶׁהוּא

הָאֲחֻרוֹנִים, הוּא סוֹד הַמְרַכְבֶּה הֶעֱלִיזוֹהָ,
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה בְּרְקִיעַ הַזֶּה יוֹתֵר
מִכָּל הַרְקִיעִים, וְתְשׁוּקָתוֹ תָּמִיד לְתַקֵּן אוֹתוֹ
הַרְקִיעַ בְּיַפִּי עֲלִיּוֹן. וְעַל זֶה סִלּוֹ לְרוֹכֵב
בְּעֲרֻבוֹת, לְאוֹתוֹ שֶׁרוֹכֵב בְּעֲרֻבוֹת, וּמִיָּהוּ?
אוֹתוֹ הַרְקִיעַ טָמִיר וְגִנּוּז שֶׁעוֹמֵד עַל גֵּב
הַחַיּוֹת, שֶׁהוּא רוֹכֵב בְּעֲרֻבוֹת.

וְעֲלִזוֹ לְפָנָיו. לֹא כְּתוֹב מִלְּפָנָיו, אֶלֶּא
לְפָנָיו, שֶׁהָרִי אֵינִי מִי שִׁיְדַע בּוֹ
כְּלוֹם. אֶבֶל לְפָנָיו, מִי שֶׁנִּכְנַס אֶצֶל הַרְקִיעַ
הַזֶּה, צָרִיךְ לְהִכְנַס בְּשִׁמְחָה וְלֹא בַּעֲצָב
כְּלָל, מִשׁוֹם שֶׁהַרְקִיעַ הַזֶּה גּוֹרֵם, שֶׁשֵּׁם לֹא
שׁוֹרָה עֲצָב וְרִגְז כְּלָל, שֶׁהָרִי שֵׁם הַכָּל
בְּשִׁמְחָה. וְעַל זֶה, כִּהֵן גְּדוֹל שֶׁעוֹמֵד לְפָנָיו
לֹא הִיָּה נִכְנַס לְבֵית הַקְדוּשׁ - רַק בְּשִׁמְחָה
וְלְהִרְאוֹת שִׁמְחָה, שֶׁהָרִי הַמְקוֹם גּוֹרֵם. וְעַל
זֶה כְּתוֹב (תהלים ק) עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשִׁמְחָה
בְּאוֹ לְפָנָיו בְּרִנָּה. שֶׁהָרִי צָרִיךְ שֶׁלֹּא
לְהִרְאוֹת בּוֹ עֲצָב. וְאִם תֵּאמַר, אִם כֶּף, מִי
שֶׁהוּא בַּצֵּר וְדַחֵק, שֶׁלֹּא יְכוֹל לְשִׁמַּח אֶת
לְבוֹ, וּמֵתוֹךְ דְּחָקוֹ יֵשׁ לוֹ לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים
לְפָנָי הַמֶּלֶךְ הֶעֱלִיזוֹ. אִם כֶּף, לֹא יִתְפַּלֵּל
תִּפְלָה כְּלָל, וְלֹא יִכְנַס בַּעֲצָב כְּלָל, שֶׁהָרִי
לֹא יְכוֹל לְשִׁמַּח אֶת לְבוֹ וְלְהִכְנַס לְפָנָיו
בְּשִׁמְחָה. מָה הַתְּקוּן שִׁישׁ לְאָדָם הַזֶּה?

אֶלֶּא וְדָאֵי הָרִי שְׁנִינּוּ, כָּל הַשְּׁעָרִים נִנְעָלוּ
וְנִסְגְּרוּ, וְשִׁעְרֵי דְּמָעוֹת לֹא נִסְגְּרוּ,
וְאֵינִי דְּמָעָה אֶלֶּא מֵתוֹךְ צֵעַר וְעֲצָב, וְכָל
אוֹתָם הַמְּמַנִּים עַל אוֹתָם הַשְּׁעָרִים, כָּלֵם
מִשְׁבְּרִים חֲתִיכוֹת קָשׁוֹת וּמִנְעוּלִים
וּמִכְנִיסִים אוֹתָן דְּמָעוֹת, וְאוֹתָהּ תִּפְלָה
נִכְנַסֵּת לְפָנָי הַמֶּלֶךְ הַקְדוּשׁ. וְאִז לְאוֹתוֹ
מְקוֹם יֵשׁ דַּחֵק מֵאוֹתוֹ עֲצָב וְדַחֵק שֶׁל אוֹתוֹ

לְפָנָיו: ו אָבִי יִתּוּמִים וְדִין אֱלֹמֵנוֹת אֱלֹהִים ^{תקנה בעל הכולל} בְּמַעֲוֵן קִדְשׁוֹ: ז אֱלֹהִים ^{תקנה בעל הכולל} מוֹשִׁיב יְחִידִים בִּיתָה מוֹצִיא אֲסִירִים בְּבוֹשְׁרוֹת אֶךְ סוֹרְרִים שְׂבָנו צְחִיחָה: ח אֱלֹהִים ^{תקנה בעל הכולל} בְּצִאתָךְ לְפָנַי עָמַד בְּצַעֲדָךְ בִּישִׁמוֹן סֶלְחָ: ט אֶרֶץ רַעֲשָׁה אַף

— זוהר תהלים —

סוד קדמון שִׁיבָא לְפָנָיו (ממגו), וְזֶהוּ שְׁמוֹ. מאותו נסתר שלא ידוע שְׁמוֹ הוּא י"ה. לא שְׁהוּא הוּא, אֶלֶא הוּא הוּא, בְּשִׁבִיל שְׁאוּתָה פֶּרְכַת שְׁנַפְרָסָה וַיִּצְאָה מִלְּפָנָיו. אֶבֶל הַפֶּרְכַת הַזֶּה הוּא שְׁמוֹ, וְזֶהוּ מְרַכְבָּתוֹ, וְלֹא נוֹדַע כָּלֵל.

אֲמֹן יְהִי שְׁמִיָּה רַבָּא מְבָרַךְ בְּשֵׁם הַזֶּה כְּלוּלִים שֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִצְוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁהֵן הַכָּלֵל שֶׁל כָּל הַסּוּדוֹת הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים

וְזֶהוּ שְׁמוֹ הַגְּדוֹל, מִשּׁוּם שִׁישׁ שְׁמוֹ שְׁאִינוֹ כֹּף כֶּךָ גְּדוֹל כְּמוֹ זֶה אֶף עַל גַּב שִׁישׁ בּוֹ תוֹסַפֵּת אוֹתִיּוֹת. זֶהוּ הַשֵּׁם הַגְּדוֹל, וְלִכְן בְּשֵׁם הַזֶּה אָנוּ מוֹצִיאִים אֲמֹן, שֶׁהוּא מְמַנּוּ. בְּזֶה הוֹלֵךְ אֲמֹן בְּכָל הַזְּמַן, וּבְשֵׁם אַחַר לֹא קָרָה.

אֲמֹן יְהִי שְׁמִיָּה רַבָּא מְבָרַךְ, שְׁכַאֲשֶׁר הַשֵּׁם הַזֶּה מִתְתַקֵּן - הַכָּל בְּשִׁלְמוֹת, וְכָל הָעוֹלָמוֹת שְׁמַחִים בְּשִׁמְחָה. בְּשֵׁם הַזֶּה כְּלוּלִים עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. בְּשֵׁם הַזֶּה כְּלוּלִים שֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִצְוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁהֵן הַכָּלֵל שֶׁל כָּל הַסּוּדוֹת הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים. הַכָּלֵל שֶׁל עוֹלָם הַזֶּכֶר לְמַעְלָה, וְהַכָּלֵל שֶׁל עוֹלָם הַנְּקֵבָה לְמַטָּה. וְכָל הַמִּצְוֹת כֵּלֵן פְּרָקִים וְאִיבָרִים, לְהִרְאוֹת בְּהֵן אֶת סוּד הָאֲמוּנָה. מִי שֶׁלֹּא

יִשְׁגִּיחַ וְלֹא יִתְבוּנֵן בְּסוּדוֹת שֶׁל מִצְוֹת הַתּוֹרָה, לֹא יֵדַע וְלֹא יִתְבוּנֵן אִיךְ מִתְקַנְיִם הָאִיבָרִים בְּסוּד עֲלִיוֹן. כָּל אִיבָרֵי הַגּוּף מִתְקַנְיִם עַל הַסּוּד שֶׁל מִצְוֹת הַתּוֹרָה, וְאֶף עַל גַּב שִׁישׁ אִיבָרִים שֶׁהֵם גְּדוּלִים וְעֲלִיוֹנִים, כָּלֵם קִטְנִים וְגְדוּלִים, אִם נָטַל מֵהֵם אֶחָד, אֶפְלוּ הַקִּטְן בְּיֹתֵר שֶׁל הָאֵדָם, הוּא נִקְרָא בְּעַל מוּם. כָּל שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן אוֹתוֹ שְׁפּוֹגֵם אֶפְלוּ מִצְוָה אַחַת מֵאוֹתָן מִצְוֹת הַתּוֹרָה, שְׁמַטִּיל מוּם בְּמָקוֹם שֶׁלֹּא צָרִיךְ.

בא וְרָאָה מַה כָּתוּב, (בראשית ב) וַיִּקַּח ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם וַיִּנְחֵהוּ בִּגְן עֵדֶן לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ. וְשִׁנִּינוּ, לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ - אֵלּוּ קְרִבּוּנוֹת, וְהַכָּל אֶחָד. אֶבֶל הַסּוּד הַזֶּה שֶׁל מִצְוֹת הַתּוֹרָה, לְעִבְדָּהּ - אֵלּוּ רַמ"ח אִיבָרִים עֲלִיוֹנִים. וּלְשִׁמְרָהּ - אֵלּוּ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁשִׁים וְחֲמִשָּׁה אִיבָרִים תַּחְתּוֹנִים. אֵלּוּ הָעֲלִיוֹנִים שֶׁל זְכוֹר, וְאֵלּוּ הַתַּחְתּוֹנִים שֶׁל שְׂמוֹרָה, וְהַכָּל אֶחָד. אֲשֶׁרֵי מִי שְׂזוּכָה לְהַשְׁלִים אוֹתָם. מִצְוֹת הַתּוֹרָה גּוֹרְמוֹת לְאֵדָם לְהַשְׁלִים רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. הַתּוֹרָה מְזַכֶּה אֶת הָאָדָם לְרִשְׁתׁ שְׁנֵי עוֹלָמוֹת, עוֹלָם הַזֶּה וְעוֹלָם הַבָּא. כָּל מִי שְׁמַשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, מִשְׁתַּדֵּל בְּחַיִּים. חַיִּים בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְחַיִּים בְּעוֹלָם הַבָּא. נִצּוֹל מִכָּל הָעֲנָשִׁים הָרָעִים שֶׁלֹּא יִכּוּלִים לְשַׁלֵּט עָלָיו. אִם בְּהַשְׁתַּדְּלוֹת כָּךְ, כָּל שֶׁכֵּן מִי שְׁעוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה.

שָׁמַיִם נִטְפוּ מִפְּנֵי אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי מִפְּנֵי הַיְהוּדִים} זֶה סִינֵי מִפְּנֵי אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי מִפְּנֵי הַיְהוּדִים} אֱלֹהֵי ^{הַתְּהִי מִפְּנֵי הַיְהוּדִים} יִשְׂרָאֵל: ^{הַתְּהִי מִפְּנֵי הַיְהוּדִים} גַּשְׁמׁ נְדֻבּוֹת תְּנִיף אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי מִפְּנֵי הַיְהוּדִים} נַחֲלֶתְךָ וְנִלְאָה אֶתָּה כּוֹנֵנְתָּה: ^{הַתְּהִי מִפְּנֵי הַיְהוּדִים} יֵא חִיתְךָ יִשְׁבוּ כִּי תִכֵּן בְּמִזְבְּחֶךָ לְעֵנֵי אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי מִפְּנֵי הַיְהוּדִים}: יב אֲדֹנָי יִתֵּן אִמֹר ^{הַתְּהִי מִפְּנֵי הַיְהוּדִים} הַמְבַשְׂרוֹת צָבָא רָב: יג מַלְכֵי צָבָאוֹת יִדְוֹן יִדְוֹן וְנָתַת בֵּית תַּחֲלֶק שָׁלָל: יד אִם ^{הַתְּהִי מִפְּנֵי הַיְהוּדִים} תִּשְׁכַּבְנוּ בֵּין שְׂפָתַיִם בְּנֵפֵי יוֹנָה נַחֲפָה בְּכַפְּךָ וְאַכְרוּתֶיהָ בִּירְקָרֶק חֲרוּזִין: ^{הַתְּהִי מִפְּנֵי הַיְהוּדִים} טו בְּפָרֵשׁ שְׂדֵי מְלָכִים כִּי תִשְׁלַג בְּצִלְמוֹן: טז הַר אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי מִפְּנֵי הַיְהוּדִים} הַר בְּשֵׁן הַר ^{הַתְּהִי מִפְּנֵי הַיְהוּדִים} גְּבַנְנִים הַר בְּשֵׁן: יז לְמַה תִּרְצְדוֹן הָרִים גְּבַנְנִים הָהָר חֲמַד אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי מִפְּנֵי הַיְהוּדִים} לְשִׁבְתּוֹ ^{הַתְּהִי מִפְּנֵי הַיְהוּדִים} אֶף יִתְוֹאֵל ^{הַתְּהִי מִפְּנֵי הַיְהוּדִים} יִשְׁבֵּן לְנֹצָח: יח רֶכֶב אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי מִפְּנֵי הַיְהוּדִים} רַבְתִּים אֶלְפֵי שְׁנָאן אֲדֹנָי

זוהר תהלים

אותם שלא שומרים את ברית הקדש
הזו גורמים התפרדות בין ישראל לאביהם
שבשמים

גַּשְׁמׁ נְדֻבּוֹת תְּנִיף וְגו' (ס"ח, י'): [זוהר
ח"א פ' וישב (דף קפ"ט)] ובא ויראה,
אותם שלא שומרים את ברית הקדש הזו,
גורמים התפרדות בין ישראל לאביהם
שבשמים, משום שכתוב וסרתם ועבדתם
אלהים אחרים והשתחיתם להם, וכתוב
ועצר את השמים ולא יהיה מטר. שזהו
כמו שמשתחוה לאלוה אחר, שמשקר
באות הברית הקדושה הזו. וכאשר
הברית הקדושה נשמרת בעולם כראוי,
אז הקדוש ברוך הוא נותן ברכות למעלה
להריק בעולם, כמו שנאמר (תהלים סח)
גַּשְׁמׁ נְדֻבּוֹת תְּנִיף אֱלֹהִים נַחֲלֶתְךָ וְנִלְאָה
אֶתָּה כּוֹנֵנְתָה. גַּשְׁמׁ נְדֻבּוֹת - זהו גַּשְׁמֵי
רְצוֹן, כְּשִׁמְתַרְצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם
כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל וְרוּצָה לְהַרְיֵק לָהּ בְּרָכוֹת,
אִזִּי נַחֲלֶתְךָ וְנִלְאָה אֶתָּה כּוֹנֵנְתָה. נַחֲלֶתְךָ -
הֵם יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם נַחֲלֶתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (דברים לב) יַעֲקֹב חָקַל

נחלתו. ונלאה - זו כנסת ישראל, שהיא
נלאה בארץ אחרת. שהיא צמאה לשתות,
ואז היא נלאה. וכשאותו גשם של רצון
נתן, אז אתה כוננתה. ועל פן שמים וארץ
וכל צבאם, כלם עומדים על הקיום הזה,
שכתוב (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה
חקות שמים וארץ לא שמתי, ומשום כך
צריך להזהר בזה, והרי פרושה. ומשום
כך כתוב ויהי יוסף יפה תאר ויפה מראה,
ואחריו כתוב ותשא אשת אדניו את עיניה
אל יוסף.

אלפי שנא"ן כלל של כל הציונים = שו"ר
נש"ר אר"ה ו' זהו אדם

רֶכֶב אֱלֹהִים רַבְתִּים וְגו' (סח, יח):
[זוהר ח"א פרשת בראשית (דף ע"ח)]

עץ פרי עשה פרי - דמות זכר
ונקבה. ודמות פניהם פני אדם, אלה
אינם כמותם כרובים. אלה פנים
גדולות בדמות חתומה. כרובים, פנים
קטנות כמו תינוקות. פני אדם, כל
הדמיות פלולות בהם. בגלל שהם פנים
גדולות ומצטיירים בהם ציורים חקוקים

זוהר תהלים

אדם. עולה שם אחר מתעטר מתחקק בסוד של שני פנים גונים להתחזק ולהתישר בתקף, והוא גבור. אז חוזר לאחור, והפסא חוקק וגולף אותו, ונרשם להתנהג בסוד השם הזה. אדם מסתכל בכלם, וכלם עולים ומסתכלים בו. אז כלם הצטירו בחקיקתם בציור זה בסוד שם אחד שנקרא נורא. ואז כתוב עליהם (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם. כלם כלולים בדמות הזו. והדמות הזו כוללת אותם. ועל סוד זה נקרא הקדוש ברוך הוא (נחמיה ט) האל הגדול הגבור והנורא. שהרי השמות הללו חקוקים הם למעלה בסוד המרכבה העליונה, כלולה בארבע אותיות יהו"ה, שהוא השם שכולל הכל. דמיות האלה מחקקות וגלופות בפסא, והפסא חקוק מרקם בהם, אחד לימין ואחד לשמאל ואחד לפנים ואחד לאחור, רשום בארבעת צדדי העולם. הפסא, כשהוא עולה, רשום בארבע הדמיות הללו. ארבעה השמות העליונים הללו לוקחים את הפסא הזה, והפסא נכלל בהם, עד שלוקח ולוקט נפשות וענוגים של כסופים. כיון שלוקח ולוקט אותם ענוגים וכסופים, יורד מלא כמו עץ שמלא ענפים לכל צד ומלא פרות. כיון שהוא יורד יוצאים ארבע הדמיות הללו מצירים בציוריהם חקוקים מאירים נוצצים מלהטים, והם זורעים זרע על העולם, ואז נקרא עשב מזריע זרע, העשב שהם זורעים זרע על העולם.

כמו חקיקות שם המפרש בארבעת צדדי העולם, מזרח מערב צפון ודרום. מיכאל רשם רשום לצד דרום, וכל הפנים מסתכלים אליו. פני אדם, פני אריה, פני שור, פני נשר. אדם הוא זכר ונקבה, ולא נקרא אדם פרט לאלה. מצטירים ציורים של רכב אלהים רבותים, שכתוב (תהלים סח) רכב אלהים רבותים אלפי שנאן. שנאן כלל של כל הציורים, שו"ר נשר אריה. ו' זהו אדם, התפשטות שנקללה כאחד בסוד זכר ונקבה. וכל האלפים ורכבות, כלם יוצאים מהסוד הזה שנאן. ומהדמיות הללו נפרדים כל אחד ואחד בצדיהם כמו שראוי להם. ואלה הם שמשלים אחד באחד, וכוללים אחד באחד, להיות כל אחד ואחד כלול בחברו. שו"ר נשר אריה אדם מתנהגים בסוד של ארבעה שמות חקוקים עולים להתנהג ולהסתכל. עולה להתנהג ולהסתכל שור אל פני אדם. עולה שם אחד מתעטר מחקק בסוד של שני גונים, והוא אל. אז חוזר לאחור, והפסא חוקק וגולף אותו, ונרשם להתנהג בסוד השם הזה. עולה להתנהג ולהסתכל נשר אל פני האדם. עולה שם אחר, מתעטר מחקק בסוד של שני פנים גונים להיות מואר ולעלות בעליה בעטור שלמעלה, והוא גדול. אז חוזר לאחור, והפסא חוקק וגולף אותו, ונרשם להתנהג בסוד השם הזה.

עולה להתנהג ולהסתכל אריה אל פני

בם סיני בקדש: יט עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם ואף סוררים

זוהר תהלים

אותן מתנות שהיו בראשונה - באר ועננים. באר - זו בארו של יצחק. עננים - אלו העננים של אהרן. אמר רבי יצחק, מפני מה זכה אהרן לזה? משום שהוא קשור בעננים (ראש לעננים), והוא נקשר כל יום ויום לכלם כאחד, שכלם מתברכים על ידו.

אשרי חלקו של משה שרבונו חפץ ביקרו על כל שאר בני העולם

עלית למרום וגו' (סח, יט): [זוהר ח"ג פ' נשא, (דף קמ"ח.)] ויהי ביום כלות משה, ודאי פלתו של משה. ששנינו, אמר רבי שמעון, מהו שכתוב (תהלים סח) עלית למרום שבית שבי וגו'? אלא בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא (שמות ג) של נעליך מעל רגליך, הזדעזע ההר. אמר מיכאל לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, התרצה לסתור אדם? והרי כתוב (בראשית ה) זכר ונקבה בראם ויברך אתם, ואין נמצאת הברכה אלא במי שהוא זכר ונקבה, ואתה אומר להפרד מאשתו? אמר לו: הרי קים משה פריה ורביה, כעת אני רוצה שישא את השכינה, ובשבילו תרד השכינה לדור עמו. זהו שכתוב עלית למרום שבית שבי. ומהו השבי? שכינה שנשא לך. לקחת מתנות באדם. באדם לא כתוב, אלא באדם הידוע למעלה. וביום שירדה השכינה, אותו יום שנשא משה היא ירדה, זהו שכתוב כלות משה, כלת משה ממש.

מתנות טובות מהקב"ה בזכות - אהרן מלשה ומרים

עלית למרום שבית שבי וגו' (סח, יט): [זוהר ח"ג פ' אמור (דף ק"ג.)] שנינו, שלש מתנות עליונות הזדמנו לישראל על ידי שלשה אחים: משה, אהרן ומרים. מן - בזכות משה. ענני כבוד - בזכות אהרן. באר - בזכות מרים. וכלם אחוזים למעלה. מן בזכות משה, שכתוב (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים. מן השמים (דוקא) - זה משה. ענני כבוד בזכות אהרן, שכתוב (במדבר יד) אשר עין בעין נראה אתה ה' וגו', וכתוב (ויקרא טז) וכסה ענן הקטרת. מה למעלה שבעה, אף כאן גם שבעה, שהרי בקטרת שבעה עננים נקשרים כאחד (ועוד). ואהרן הוא ראש לכל שבעת העננים, והוא קושר את ששת האחרים עמו בכל יום. באר בזכות מרים, שהרי היא ודאי נקראת באר. ובספר האגדה, (שמות ב) ותתצב אחתו מרחק לדעה וגו' - זוהי באר מים חיים, והכל קשר אחד. מתה מרים - הסתלקה הבאר, שכתוב (במדבר ב) ולא היה מים לעדה. ובאותה שעה רצתה באר אחרת להסתלק, שהיתה מצויה עם ישראל. כשראתה ששה עננים שהיו קשורים עליה, נקשרה היא בהם. מת אהרן, הסתלקו אותם עננים והסתלק ענן הבאר עמהם. בא משה, החזיר אותם. זהו שכתוב (תהלים סח) עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם. לקחת מתנות ודאי,

על כל שאר בני העולם

אשרי חלקו של משה שרבונו חפץ ביקרו על כל שאר בני העולם

על כל שאר בני העולם

עֲלִיַת מְרוֹם וגו' (סח, יט) : [זוהר במדבר פ' [שא (ד קמ"ח):] וביהושע שפניו כפני הלבנה, כתוב (יהושע ה) של נעלה, שלא נפרד אלא בזמנים ידועים, שהרי השכינה לא נשאה לו כל כך ולא נראתה לו, שכתוב (סח) ויפל יהושע אל [על] פניו ארצה. אבל כאן כלת משה ודאי. מתנות באדם, מתנת כתוב. אשרי חלקו של משה שרבונו חפץ ביקרו על כל שאר בני העולם.

כשבא רבי שמעון, בא ושאל דבר כמקדם. אמר לו, הרי שאלה זו נאמרה. ה' מסיני בא, כמו שנאמר (שמות יט) הנה אנכי בא אליך בעב הענן, ומסיני בא והתגלה עליהם. וזרח משעיר למו, ממה שאמרו בני שעיר שלא רוצים לקבל, מזה האיר להם לישראל והוסיף עליהם אור חביבות גדולה. גם כך הופיע והאיר לישראל מהר פארן, ממה שאמרו בני פארן שלא רוצים לקבל, מזה הוסיפו לישראל חביבות ואור יותר פראוי. ומה ששאלת על ידי מי התגלה אליהם - (כא ראה) סוד עליון הוא, והתגלה הדבר על ידך. התורה יצאה מסוד עליון, של ראש (קדוש) המלך הנסתר. כשהגיעה לזרוע שמאל (ימין), ראה הקדוש ברוך הוא באותה זרוע דם רע שמתרבה משם. אמר, צריך לברר וללבן זרוע זו, ואם לא ימך אותו דם רע, יפגם הכל. אבל צריך לברר מכאן כל פגם.

סדר קבלת התורה אצל עם ישראל בדוקא מה עשה? קרא לסמאל, ובא לפניו, ואמר לו: התרצה תורת. אמר: מה כתוב בה? אמר לו: לא תרצח. דלג הקדוש ברוך הוא למקום שצריך. אמר:

הופיע והאיר לישראל מהר פארן - ממה שאמרו בני פארן שלא רוצים לקבל מזה הוסיפו לישראל חביבות ואור יותר פראוי

עֲלִיַת מְרוֹם שְׁבִית שְׁבִי וגו' (סח, יט) : [זוהר ח"ג פ' בלק (ד קצ"ב):] בא וראה, כתוב (שופטים ה) ה' בצאתך משעיר בצעדך משה אדום ארץ רעשה וגו'. בשעה שרצה הקדוש ברוך הוא לתת תורה לישראל, הלך וזמן את בני עשו ולא קבלוה, כמו שנאמר (דברים לג) ה' מסיני בא וזרח משעיר למו, ולא רצו לקבלה. הלך לבני ישמעאל, ולא רצו לקבלה, שכתוב הופיע מהר פארן. בין שלא רצו, חזר להם לישראל. כך שנינו. עכשו יש לשאל, והרי שנינו שאין חטאה כשאדם מדקדק דיוקים בתורה וישאל שאלותיו להאיר דבריו. פסוק זה לא מתישב, ויש לשאל, הקדוש ברוך הוא כשהלך לשעיר, לאיזה נביא שלהם התגלה? וכשהלך לפארן, לאיזה נביא שלהם התגלה? אם תאמר

— זהו זוהר תהלים —

ואמר: לא תנאף. אמר: אוי אם ירשה זו יוריש לי הקדוש ברוך הוא, ירשה רעה שיעבר ממני כל שלטוני בה, שהרי ברכת המים נטלתי, ברכת דגני היים, שכתוב (בראשית א) פרו ורבו וגו', וכתוב (שם יז) והפריתי אתו והרבייתי אתו וגו', וכתוב (שם טז) והוא יהיה פרא אדם. התחיל להתחנן לפני רבונו ואמר לו: רבון העולם, שני בנים יצאו מאברהם - הרי בני יצחק, תן להם, ולהם ראויה. אמר לו: איני יכול, שאתה הבכור ולך ראויה. התחיל להתחנן לפניו, ואמר: רבון העולם, בכורתי תהא שלו, ואור זה שירשתי על זה, קח ותן להם. וכך עשה. זהו שכתוב הופיע מהר פארן. מה שונה שבסמאל כתוב וזרח, וברה"ב כתוב הופיע? אלא נטל באותו אור שהפשיט ממנו סמאל חרב והרג, להרג בדין ולהרג פראוי. זהו שכתוב (שם) ואשר חרב גאותך. אף על גב שלא היתה שלך. ונטל אותה ברכה שהפשיט ממנו רה"ב קצת, כמו שהופיע קצת מברכתם לעשות פריה ורבייה. בגלל כך הופיע מהר פארן, ולא כתוב וזרח.

עלית למרום שבית שבי

פיון שנטל מתנות אלו לישראל מאותם שליטים גדולים, בא וקרא לכל אותם רבבות קדש שממנים על שאר העמים, והשיבו לו גם כך, ומכלם קבל ונטל מתנות לתת להם לישראל. לרופא שהיה לו כלי אחד מלא סם חיים ושמו לבנו. רצה לתת לבנו את אותו כלי שמן

חס ושלום, תורה זו שלך היא, ושלקך תהיה. לא רוצה תורה זו. שב והתחנן לפניו. אמר: רבון העולם, אם אתה נותן לי אותה, כל שלטוני עובר, שהרי שלטוני על הרג הוא, וקרבנות לא יהיו, ושלטוני על כוכב מאדים. אם כך הכל יתבטל מן העולם. רבון העולם, קח תורתך, ולא יהיה לי חלק ונחלה בה. אבל אם נוח לפניך, הרי עם בני יעקב להם ראויה. והוא חשב שלשון הרע אמר עליהם. וזהו וזרח משעיר למו, משעיר ממש יצא לישראל אור. אמר סמאל: ודאי אם בני יעקב יקבלו את זה, יעברו מן העולם ולא ישלטו לעולמים. שב אליו כמה פעמים ואמר זה, ואמר לו: אתה בכור, ולך ראויה. אמר לו: הרי לו בכורתי, והרי מכרתיה לו, ואני הודיתי. אמר לו: הואיל ולא רצית שיהיה לך בה חלק, תעבר ממנה בכל. אמר: יפה. אמר לו: הואיל וכך, תן לי עצה איך אעשה שיקבלו בני יעקב שאתה אומר. אמר לו: רבון העולם, צריך לשחד אותם. קח אור מאור חילות השמים ותן עליהם, ובזה יקבלוה, והרי שלי יהא בתחלה. הפשיט ממנו אור שפסה אותו, ונתן לו לתת להם לישראל, זהו שכתוב וזרח משעיר למו. משעיר ממש. זה סמאל, שכתוב (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו. למו - לישראל.

פיון שבער זה והעביר דם רע מזרוע שמאל, חזר לזרוע ימין (שמאל). ראה בו גם כך. אמר: כך גם צריך לנקות מדם רע זרוע זו. קרא לרה"ב, אמר לו: התרצה תורתך? אמר לו: מה כתוב בה? דלג לו

לִשְׁבֹן יְהוָה אֱלֹהִים: ב בְּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם יוֹם יַעֲמֹם לָנוּ הָאֵל יִשְׁוַעְתְּנוּ סִלַּח: כ א הָאֵל לָנוּ אֵל לְמוֹשָׁעוֹת וְלִיְהוָה (קרי ולאֱלֹהִים) אֲדֹנָי לְמוֹת תּוֹצְאוֹת: כג אֲדֹנָי אֱלֹהִים יִמְחִין רֹאשׁ אֵיבֵיו קְדָקֵד שֶׁעַר מִתְחַלֵּף בְּאִשְׁמוֹ: כד אָמַר אֲדֹנָי מִבֶּשֶׁן אָשִׁיב אָשִׁיב מִמְצֻלוֹת יָם: כה לְמַעַן תִּמְחִין רִגְלֶךָ בְּדָם לְשׁוֹן כְּלָבֶיךָ

זוהר תהלים

אֶפְרַסְמוֹן שֶׁל סַם חַיִּים. הַרּוּפָא הִיָּה חָכֵם, אָמַר: עֲבָדִים רַעִים יֵשׁ בְּבֵיתִי, אִם יִדְעוּ שְׂאֲנֵי נוֹתֵן לְבָנֵי אוֹצֵר זֶה, יִרַע בְּעֵינֵיהֶם וְיִרְצוּ לְהִרְגוֹ. מַה עֲשֵׂה? לְקַח קֶצֶת סַם הַמּוֹת וְנָתַן עַל פֶּתַח הַכְּלִי, קָרָא לְעֵבְדָיו וְאָמַר לָהֶם: אַתֶּם נֹאמְנִים לְפָנַי, הִתְרַצוּ אֵת אוֹתוֹ הַסַּם? אָמְרוּ: נִרְאָה מַה זֶה. טָרַם הִרְיָחוּ רִצּוֹ לְמוֹת. אָמְרוּ בְּלִבָּם: אִם סַם זֶה יִתֵּן לְבָנוּ, וְדָאֵי יְמוֹת, וְאָנוּ נִירֵשׁ אֵת אֲדוֹנָנוּ. אָמְרוּ לְפָנָיו: מוֹרְנוּ, סַם זֶה לֹא רְאוּי אֶלָּא לְבָנֶךָ, וְהָרִי שְׂכַר עֲבוֹדַתְנוּ הַשְּׂאֲרָנוּ אֶצְלֶךָ, לָךְ וְתֵן לוֹ לְשִׁחַד שְׂיִקְבַּל סַם זֶה. כִּף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא רוּפָא חָכֵם, יִדַּע שְׂאֵם יִתֵּן תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל טָרַם שְׂיִוְדִיעַ לָהֶם, בְּכֹל יוֹם הָיוּ רוֹדְפִים אֵת יִשְׂרָאֵל עֲלֵיהָ וְהוֹרְגִים אוֹתָם. אֲבָל עֲשֵׂה אֵת זֶה, וְהֵם נִתְּנוּ לוֹ מִתְּנוֹת וְאוֹצְרוֹת כְּדֵי שְׂיִקְבְּלוּהָ, וְכֹלָם קִבְּלָם מִשָּׂה לְתַתָּם לְיִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׂכַתּוֹב (תהלים סח) עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׂבִיתָ שְׂבִי וְגו'.

בְּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם יוֹם וְגו' (סח, כ): [זוהר ח"א

פ' מוקץ (דף קצ"ד)] בֹּא רְאָה, [כמו שנאמר]

(שם סח) בְּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם יוֹם יַעֲמֹס לָנוּ.

בְּרוּךְ אֲדֹנָי, בְּאֶלְפֵי דִלְתָא נִוּיָן יוֹד,

וְהַפְּסוּק הַזֶּה הוּא סוּד הַחֲכָמָה. יוֹם יוֹם -

אֵלּוּ שְׁנַתִּים יָמִים, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר וְיָהִי מְקִיץ

שְׁנַתִּים יָמִים. וּפְרַעַה חֵלֶם וְהִנֵּה עֵמֵד עַל

הַיָּר - סוּד הוּא, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר, זֶה יוֹסֵף,

שְׁנַהֲרָ [שכל הנהר] הַזֶּה הוּא יוֹסֵף הַצַּדִּיק.

יֵשׁ לָנוּ לְשִׁים לֵב לְאַמוּנַת הַקְּבָ"ה שְׂכָל

דְּבָרָיו דְּבָרֵי אֱמֶת וְאַמוּנָה רַבָּה שְׂכִינֵן

שְׂאוּמַר דְּבַר הַכֹּל נַעֲשֵׂה וְזֶה הָאִישׁ דּוּחַק

הַלֵּב, וְאוּמַר: לְכַמָּה שָׁנִים וּלְכַמָּה זְמַנִּים

יִשְׁתַּלֵּם זֶה

אָמַר ה' מִבֶּשֶׁן וְגו' (סח, כ): [זוהר ח"א פ' בלק

דף קפ"ה.] כְּתוּב (תהלים סח) אָמַר ה'

מִבֶּשֶׁן אָשִׁיב אָשִׁיב מִמְצֻלוֹת יָם. יֵשׁ לָנוּ

לְשִׁים לֵב לְאַמוּנַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂכָל

דְּבָרָיו דְּבָרֵי אֱמֶת וְאַמוּנָה רַבָּה. שְׂכִינֵן

שְׂאוּמַר דְּבַר, הַכֹּל נַעֲשֵׂה. וְזֶה הָאִישׁ דּוּחַק

הַלֵּב, וְאוּמַר: לְכַמָּה שָׁנִים וּלְכַמָּה זְמַנִּים

יִשְׁתַּלֵּם זֶה, שֶׁהוּא כֶּךָ. כְּפִי גְדֻלְתּוֹ, שְׂכָל

הַעוֹלָמוֹת מְלֵאִים כְּבוֹדוֹ, כִּף זֶה. דְּבָרָיו

אֶפְרַסְמוֹן שֶׁל סַם חַיִּים. הַרּוּפָא הִיָּה חָכֵם, אָמַר: עֲבָדִים רַעִים יֵשׁ בְּבֵיתִי, אִם יִדְעוּ שְׂאֲנֵי נוֹתֵן לְבָנֵי אוֹצֵר זֶה, יִרַע בְּעֵינֵיהֶם וְיִרְצוּ לְהִרְגוֹ. מַה עֲשֵׂה? לְקַח קֶצֶת סַם הַמּוֹת וְנָתַן עַל פֶּתַח הַכְּלִי, קָרָא לְעֵבְדָיו וְאָמַר לָהֶם: אַתֶּם נֹאמְנִים לְפָנַי, הִתְרַצוּ אֵת אוֹתוֹ הַסַּם? אָמְרוּ: נִרְאָה מַה זֶה. טָרַם הִרְיָחוּ רִצּוֹ לְמוֹת. אָמְרוּ בְּלִבָּם: אִם סַם זֶה יִתֵּן לְבָנוּ, וְדָאֵי יְמוֹת, וְאָנוּ נִירֵשׁ אֵת אֲדוֹנָנוּ. אָמְרוּ לְפָנָיו: מוֹרְנוּ, סַם זֶה לֹא רְאוּי אֶלָּא לְבָנֶךָ, וְהָרִי שְׂכַר עֲבוֹדַתְנוּ הַשְּׂאֲרָנוּ אֶצְלֶךָ, לָךְ וְתֵן לוֹ לְשִׁחַד שְׂיִקְבַּל סַם זֶה. כִּף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא רוּפָא חָכֵם, יִדַּע שְׂאֵם יִתֵּן תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל טָרַם שְׂיִוְדִיעַ לָהֶם, בְּכֹל יוֹם הָיוּ רוֹדְפִים אֵת יִשְׂרָאֵל עֲלֵיהָ וְהוֹרְגִים אוֹתָם. אֲבָל עֲשֵׂה אֵת זֶה, וְהֵם נִתְּנוּ לוֹ מִתְּנוֹת וְאוֹצְרוֹת כְּדֵי שְׂיִקְבְּלוּהָ, וְכֹלָם קִבְּלָם מִשָּׂה לְתַתָּם לְיִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׂכַתּוֹב (תהלים סח) עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׂבִיתָ שְׂבִי וְגו'.

מֵאֲבִיבִים מִיָּנֶהוּ: כִּי רָאוּ הַלִּיבוֹתֶיךָ אֱלֹהִים ^{תהלים סח} חֲלִיבוֹת אֵלֵי מִלְכֵי בְּקֶדֶשׁ: כִּי קָרְמוֹ שָׁרִים אַחַר נִגְנִים בְּתוֹךְ עֲלָמוֹת תוֹפְפוֹת: כִּי בְּמִקְהֵלוֹת בָּרְכוּ אֱלֹהִים ^{תהלים סח} יְהוָה ^{תהלים סח} מִמְּקוֹר יִשְׂרָאֵל: כִּי שָׁם בְּנִימָן צָעִיר רָדַם שָׂרֵי יְהוּדָה וְגַמְתָּם שָׂרֵי זְבֻלוֹן שָׂרֵי נַפְתָּלִי: כִּי צִוָּה אֱלֹהֶיךָ ^{תהלים סח} עֵינֶיךָ עִוְזָה אֱלֹהִים ^{תהלים סח} זֶה פְּעֻלָּתָ לָנוּ: לִי מִחִיכְלָךְ עַל יְרוּשָׁלַם לְךָ יוֹבִילוּ מְלָכִים שִׂי: לֹא גָעַר חַיִּית קִנְיָה עֲדַת אֲבִירִים בְּעֵגְלֵי עַמִּים מִתְרַפֵּס בְּרָצִי כֶסֶף בְּזֶר עַמִּים קָרְבוֹת יַחְפְּצוּ: לֹכַ יֵאָתְוּ חֲשֻׁמְנִים מִנֵּי מִצְרַיִם בּוֹשׁ תְּרִיץ יָדָיו לְאֱלֹהִים ^{תהלים סח}: לֹכַ מִמְּלִכּוֹת הָאָרֶץ שִׁירוּ לְאֱלֹהִים ^{תהלים סח} וּמְרוּ אֲדָנֵי סֵלָה: לֹכַ לְרֹכֵב בְּשָׁמַי שָׁמַי קָדַם הֵן יִתֵּן בְּקוֹלוֹ קוֹל

זוהר תהלים

שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ אֶת בַּת פְּרָעָה, בָּא גְבַר יִשְׂרָאֵל, נֶעַץ קִנְיָה בֵּינָם הַגְּדוֹל, וְעָלָיו נִבְנִית עִיר שֶׁל רוֹמִי. מֵהוּ קִנְיָה? זֶה הַזְּכָר שֶׁל זֶה הַחֲתָיָה רָעָה, שֵׁישׁ לוֹ צַד קָטָן בְּאַחִיזָתוֹ בְּקֶדֶשׁ. וְזֶהוּ קִנְיָה שֶׁנֶּעַרְץ בֵּינָם הַגְּדוֹל, וּמִשּׁוֹם זֶה הִיא שׁוֹלְטָת עַל הָעוֹלָם, וְעַל שְׁלֹטוֹן זֶה כְּתוּב, (ישעיה יט) קִנְיָה וְסוּף קָמְלוּ. קִנְיָה, שְׁלֹטוֹן וְרֹאשׁ לְכָל הַמְּלָכוֹת. וְעוֹד קִנְיָה, שְׁעֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשֹׁבֵר אוֹתוֹ כְּקִנְיָה זֶה. בָּא וּרְאֵה, בְּמִצְרַיִם הִיא שׁוֹלְטָת, וּמִמֶּנָּה יוֹצֵאִים כְּמֵה שְׁלֹטוֹנִים לְמִינֵיהֶם, וְהַכֹּל בְּסוּד שֶׁל חֲמֵץ. כִּיִּן שֶׁשֹּׁבֵר אוֹתָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוֹצִיא חֲמֵץ וּמִכְנָסִים מִצָּה. בְּמָה? בְּחוּט קָטָן מִהַכֹּל שֹׁבֵר אוֹת ח' שֶׁל חֲמֵץ, וְנִעְשָׂה מִצָּה. אֵלּוֹ אוֹתִיּוֹת, אֵלּא שֶׁשֹּׁבֵר ח' שֶׁל חֲתָיָה זֶה, שֶׁנִּקְרָא חֲמֵץ. וְעַל זֶה נִקְרָא חַיִּית קִנְיָה, שֶׁנּוֹחַ לְשֹׁבֵר כְּמוֹ קִנְיָה זֶה. בְּמָה נִשְׁבֵּר? בְּחוּט קָטָן כְּמוֹ שְׁעֵרָה שֹׁבֵר ח' וְעֹבֵר מֵאִתְּנָה, וְהִיא מִצָּה. וְעַל זֶה כְּתוּב גָּעַר חַיִּית קִנְיָה. גָּעַר בֵּיהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנִשְׁבֵּר ח' שֶׁל חֲמֵץ וְנִעְשָׂה ה'. (ועובר ח' של חמץ ונעשה). וְעֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשֹׁבֵר לוֹ לְאוֹתוֹ קִנְיָה

אָדָם קָטָן, וְכָל דְּבָרָיו הֵם לְפִי שְׁעָה, כִּי הוּא לְפִי שְׁעָה. אֲכַל בְּתוֹכָהּ וּבְכַקְשָׁה וּמִעֲשִׂים טוֹבִים וּבְדַמְעוֹת רַבּוֹת, הוּא קְדוֹשׁ גְּדוֹל וְעֲלִיּוֹן עַל כָּל הָעוֹלָם, מִזְּהִיר אוֹרוֹ, וּמִקְמֵט קִדְשׁוֹ לְאָדָם לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ. אָמַר ה'. לְעֵתִיד לְבָא עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַתְּעוֹרֵר וּלְהַשִּׁיב מִבְּשָׁן כָּל אוֹתָם שֶׁהִרְגוּם חַיִּית הַשְּׁדָה וְאָכְלוּ אוֹתָם. מִשּׁוֹם שֵׁישׁ בְּעוֹלָם (אף כאן מֶלֶךְ הַבְּשָׁן) מְקוֹם מוֹשֵׁב שֶׁל כָּל חַיִּית גְּדוֹלוֹת וְהָרִים רְמִים וּגְדוֹלִים וְנִסְתָּרִים אֵלּוֹ בְּאֵלּוֹ, וְעַרְדַּת הַמִּדְבָּר הַתְּקִיף שָׁם, הוּא עוֹג, (בִּינ) עַרְוֵדֵי הַמִּדְבָּר הִיא, וּמִצְוֵי שָׁם כָּחוֹ, מִשּׁוֹם שֶׁהִיא מֶלֶךְ הַבְּשָׁן, שֶׁכָּל מְלָכֵי הָעוֹלָם לֹא יָכֻלוּ לַעֲרֹךְ נִגְדוֹ קָרֵב בְּגִלְלַת חֲזַק הַבְּשָׁן, וּכְּאִם מִשָּׁה וְעַרְךָ נִגְדוֹ קָרֵב.

חוּט קָטָן כְּשֶׁעָרָה בֵּין חֲמֵץ לְמִצָּה נִקְוֵד

גָּעַר חַיִּית קִנְיָה וְגו' (סח, לא): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רנ"ב)] רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים סח) גָּעַר חַיִּית קִנְיָה עֲדַת אֲבִירִים בְּעֵגְלֵי עַמִּים. גָּעַר חַיִּית - זֶה הַחֲתָיָה שֶׁאֲחִוּוּ בֵּיהּ עֲשׂוּ. קִנְיָה - לְמַדְּנָהּ, שְׁכִיּוֹם שֶׁנִּשְׂאָה

עו: לה תנו עז לאלהים ^{תקנה על הבורות} על ישראל ^{תקנה על הבורות} נאֹתו ועזו בשחקים: לו נזרא אלהים
 מפקד שׂיך אל ישראל הוא נתן עז ותעצמות לעם ברוך אלהים ^{תקנה על הבורות} ^{תקנה על הבורות}

זוהר תהלים

כשרים, כביכול מתשים כחו של הקדוש ברוך הוא, וכשעושים מעשים כשרים, נותנים כח ותקף לקדוש ברוך הוא. ועל זה כתוב (תהלים סח) תנו עז לאלהים. במה? במעשים כשרים, ועל זה באותו יום כל השירים הגדולים הממנים התכנסו על ה'. על ה' ודאי, שהרי כיון שהתכנסו על ישראל, הם התכנסו עליו.

אשרי התורה והתפלה שהיא קו שלה אשרי הנשמה שהיא הקו שלה שפשיה מקננת שם לא פוחדת מכל המקטרגים של העולם

אם תשכבון בין שפתים וגו' (סח, יד):
 [[תיקונים תכ"א זוהר חדש]] אשרי הפה שבתפלה עושה בו משכב לשכינה, וזהו (תהלים סח) אם תשכבון בין שפתים, שבהן אדני שפתי תפתח, להשכיב בהם האם העליונה שנאמר בה (דברים כב) והאם רבצת על האפרחים. שבזמן שהיא פורשת כנפיה על גוזליה, שהם ישראל, בשבתות וימים טובים, כמו שבארוה (לברוך) הפורש סכת שלום עלינו, נמצאו בחרות מכל אמות העולם, ומשום זה בשבתות וימים טובים שהיא רובצת על ישראל, אין להם פחד מכל המקטרגים שבעולם. וכשיבאו ימות החל, נאמר בו (שם) שלח תשלח את האם. ומה יש בין השכינה העליונה לתחתונה שהכל אחד? אלא השכינה התחתונה היא כיונה, ונאמר בה (תהלים סח)

כמו זה, ישבר רגל ק' מקנה, וישאר הנה. (ישעיה מ) הנה ה' אלהים בחזק יבוא וזרעו משלה לו הנה שָׁכְרוּ אֹתוֹ ופִּעְלָתוֹ לִפְנֵינוּ. מהו ופעלתו? זה פעל של אותה ק' (פעלה של אותו חמץ) שישבר אותה, והיא פעלה שלפניו, והוא יעביר רגלו ויהיה הנה, שנאמר (שם מא) ראשון לציון הנה הנהם וגו'.

תנו עז לאלהים - ישראל נותנים כח בפמליא של מעלה כביכול

תנו עז לאלהים וגו' (סח, לה): [זוהר ח"ב פ' בא (דף ל"ב):] ויבאו בני האלהים - אלו ממנים גדולים שלוחים בעולם, להשגיח במעשי בני האדם. להתיצב על ה' - כמו שנאמר (מלכים א כב) וכל צבא השמים עמד עליו מימינו ומשמאלו. אבל להתיצב על ה', בפסוק זה מצאנו אהבת הקדוש ברוך הוא על ישראל, משום שהשליחים הללו, שממנים להשגיח על מעשי בני האדם, הולכים ומשוטטים ולוקחים את כל אותם המעשים, וכיום שבא הדין לעמד לדון העולם, נעשים קטגורים לעמד על בני אדם. ובא ראה, מכל העמים שבעולם לא עומדים להשגיח במעשיהם רק על ישראל לבדם, משום שאלה בנים של הקדוש ברוך הוא. וכשלא נמצאים המעשים של ישראל פראוי, כביכול אותם שלוחים ממנים, כשרוצים לעמד על אותם מעשים של ישראל, הם עומדים ודאי על ה', שהרי כשישראל עושים מעשים שלא

— — — — — תהלים — — — — —

מְכַל הָעוֹפוֹת שְׁלֹמֶעֱלָה, וְהַכְּנָפִים שְׁלָה הֵם
מִסּוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּף הָעוֹלָם, וּבְשִׁבִילָהּ
נֹאמַר (דברים לב) כְּנֶשֶׁר יַעִיר קִנּוּ, וְזוֹ
יְרוּשָׁלַיִם. וְעָלְיוֹ נֹאמַר (שם כב) כִּי יִקְרָא קִן
צִפּוֹר. שֶׁהִקֵּן שְׁלָה הִיא יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל
מְעֵלָה, וְקִן הַצִּפּוֹר יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מֵטָה.
אֲשֶׁרִי הִפָּה שֶׁהוּא הִקֵּן שְׁלָה. אֲשֶׁרִי הִתּוֹרָה
וְהִתְפַּלָּה שֶׁהִיא קִן שְׁלָה. אֲשֶׁרִי הִנְשָׂמָה
שֶׁהִיא הִקֵּן שְׁלָה. שֶׁכִּשְׁהִיא מְקַנְנֵת שָׁם, לֹא
פּוֹחֶדֶת מִכָּל הַמְקַטְרָגִים שֶׁל הָעוֹלָם.
וּמִשּׁוּם זֶה נִקְרָאת נִשְׁמַת כָּל חַי.

כְּנָפֵי יוֹנָה נִחְפָּה בְּכֶסֶף, צָרִיף לְכִסּוֹתָהּ,
שֶׁהִיא יִרְאָה וּפְחָד נִמְצָא מִצְדָּהּ, מִשּׁוּם
שֶׁנִּשְׁטְלָה מִצְדַּד הַגְּבוּרָה שֶׁשָׁם סִמָּא"ל לְתַבְעַ
דִּינָיִם. וּמִשּׁוּם זֶה צָרִיף לְכִסּוֹת אוֹתָהּ
מִכְמָה בְּעָלֵי דִינָיִם שֶׁלֹּא מְכִירִים אוֹתָו.
וּבְמָה? בְּכֶסֶף, שֶׁהוּא יִמִּין, שֶׁכְּגָלְלוּ נֹאמַר,
כָּל הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה בְּלִילָהּ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מוֹשֵׁף עָלָיו חוּט שֶׁל חֶסֶד בְּיוֹם.
וּמִשּׁוּם זֶה נִחְפָּה בְּכֶסֶף לְרִשָּׁם אוֹתָהּ מִצְדַּד
הַרְחָמִים, שֶׁלֹּא יִפִּירוּ בָּהּ בְּעָלֵי הַדִּין. אֲבָל
הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה הִיא כְּנֶשֶׁר, שֶׁלֹּא פּוֹחֶדֶת

יג לחודש

טט א לְמַנְצַחַת עַל שׁוֹשְׁנִים לְדָוָד: ב הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהִים ^{הַיְהוָה} כִּי בָאוּ מֵיַם עַד נַפְשִׁי: ג טַבְעֵתִי בֵּינוֹן מִצִּוְלָה וְאִין מְעַמָּד בְּאִתִּי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבְלַת שְׁטַפְתָּנִי: ד יִגְעַתִּי בְּקֶרְאִי נַחַר גְּרוֹנִי כָּלֹו עֵינַי מִנִּחַל לְאֱלֹהֵי ^{הַיְהוָה}: ה רַבּוֹ מִשְׁעָרוֹת רֵאשֵׁי שָׁנָאֵי חָנָם עָצְמוֹ מִצְמִיתֵי אִיבֵי נְשָׁקָר אֲשֶׁר לֹא גִזְלָתִי אִז אָשִׁיב: ו אֱלֹהִים ^{הַיְהוָה} אַתָּה יִדְעָתָ לְאֱוִלָתִי וְאֲשִׁמוֹתֵי מִמֶּךָ לֹא נִכְחַדּוּ: ז אֵל יִבְשׁוּ בֵי קִנְיָךְ אֲדֹנָי יְהוִה (קרי אלהים) צְבָאוֹת אֵל יִבְלְמוּ בֵי מִבְּקִשְׁיָךְ אֱלֹהֵי ^{הַיְהוָה} יִשְׂרָאֵל: ח בֵּי עֲלִיךָ נִשְׂאָתִי חֲרָפָה פִּסְתָּהּ בְּלִמָּה פָּנָי: ט מוֹזֵר הָיִיתִי לְאָחִי וְנִכְרִי לְבָנֵי אִמִּי: י בֵּי קִנְיָתָ בֵּיתְךָ אֲכַלְתָּנִי וְחֲרָפּוֹת חוֹרְפִיךָ נִפְלוּ עָלַי: יא וְאֲכַכְּהָ בְּצוֹם נַפְשִׁי וְתַחֲוִי לְחֲרָפּוֹת לִי: יב וְאֲתַנְּחָה לְבוֹשֵׁי שָׁק וְאָחִי לֶחֶם לְמִשְׁלָל: יג יִשְׁתַּחֲוּ בֵי יִשְׁבֵי שַׁעַר וְנִגְנִינֹת שׁוֹתֵי שִׁכְרָ: יד וְאֲנִי תַפְלִיתִי לָךְ יְהוָה ^{הַיְהוָה} עַת רְצוֹן אֱלֹהִים

===== שימוש תהלים =====

להמדי וזנאי

הושיעני אלהים כי באו (סט, ב): [שימוש תהלים לפרק סט] אם אתה חמדן וזנאי ובעל עבירות תאמר אותו על מים ותשתה.

===== זוהר תהלים =====

בהיותו קרוב. אמר רבי אלעזר, פאן ליחיד, פאן לצבור. פאן למקום אחד, וכאן לכל העולם. משום כך ברך את אברהם, שהוא שקול ככל העולם, שקתוב (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, [וכתוב] ושנינו באברהם. יהיה בגימטריא שלשים. כך שנינו, שלשים צדיקים מזמין הקדוש ברוך הוא בכל דור דור לעולם, כמו שהזמין את אברהם.

אימתי הוא עת רצון

וְאֲנִי תַפְלִיתִי וְגו' (סט, יד): [זוהר ח"ב פ' וירא (ק"ט)] פתח אותו הסוחר ואמר, (תהלים סט) וְאֲנִי תַפְלִיתִי לָךְ ה' עַת רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֲסִדְךָ עֲנִי בְּאֵמַת יִשְׁעֶךָ. שנינו, אימתי נקראת עת רצון? בשעה

אצל הקב"ה כפיכול יכול להיות ברגע אחד דין וחסד

וְאֲנִי תַפְלִיתִי וְגו' (סט, יד): [זוהר ח"א פ' וירא (ק"ט)] וְאֲבָרְהָם הָיוּ יְהִיָּה לְגוֹי גְּדוֹל וְעָצוֹם. מַה הַטַּעַם הַבְּרָכָה הַזֹּאת פֶּאן? אֵלָּא כְּדִי לְהוֹדִיעַ שֶׁאֵפְלוּ בְּשַׁעַה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב בְּדִין עַל הָעוֹלָם, לֹא מִשְׁתַּנְּחָה. שְׁהָרִי יוֹשֵׁב בְּדִין עַל זֶה [ד"א ויושב] וּבְרַחֲמִים עַל זֶה, וְהַכֹּל בְּרַגַּע אֶחָד וּבְשַׁעַה אֶחָת. אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, וְהָרִי כְּתוּב (תהלים ט) וְאֲנִי תַפְלִיתִי לָךְ ה' עַת רְצוֹן. לַפְעָמִים שֶׁהוּא עַת רְצוֹן, וְלַפְעָמִים שֶׁאֵינֹו עַת רְצוֹן. לַפְעָמִים שֶׁשׁוֹמֵעַ, וְלַפְעָמִים שֶׁלֹּא שׁוֹמֵעַ. לַפְעָמִים שֶׁנִּמְצָא, וְלַפְעָמִים שֶׁלֹּא נִמְצָא, שְׁכְּתוּב (ישעיה נה) דַּרְשׁוּ ה' בְּהִמְצָאוֹ קִרְאֵהוּ

בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאַמַּת יִשְׁעֶךָ: טו הַצִּילֵנִי מִיָּמַי וְאַל אֲטַבְּעָה אֲנִי אֶלֶּה

זוהר תהלים

השְׁעָרִים בְּשַׁבַּת מִשְׁעַת הַמִּנְחָה וּמַעֲלָה. אֵילֹו שְׁעָרִים נִנְעָלוּ? שְׁעָרֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ, כְּדֵי לְהַזְכִּיר אֶת מֹשֶׁה הַרוֹעֵה הַנְּאֻמָּן שֶׁהַתּוֹרָה הַתְּבַטְּלָה בְּגִלְלוֹ. בְּאוֹתוֹ זְמַן בֵּית מִדְרָשׁוֹ שֶׁל מֹשֶׁה בְּטַל, כָּל שְׁכֵן הָאֲחֵרִים. מִי רוֹאֶה אֶת שְׁעָרֵי בֵּית מִדְרָשׁוֹ שֶׁל מֹשֶׁה שְׁנִנְעָלוּ, וְשָׁלֵא יִנְעָלוּ כָּל הָאֲחֵרִים! כְּשֶׁהַתּוֹרָה שֶׁל מֹשֶׁה עֲצוּבָה עָלָיו בְּאוֹתוֹ זְמַן, מִי לֹא עֲצוּב?! מִשׁוֹם כֶּךָ כָּל שְׁעָרֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ נִנְעָלוּ, וְהַצְּטָרְכוּ כֻלָּם לְצַדִּיק אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדֶרֶךְ שַׁבַּת, וְהֵינּוּ צִדְקָתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל.

שְׁלֹשָׁה הֵם שֶׁהִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם בְּזְמַן מִנְחָה דְשַׁבַּת בְּעַת רְצוֹן - מֹשֶׁה רַבֵּנוּ יוֹסֵף הַצַּדִּיק וְדוֹד הַמֶּלֶךְ עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם

שְׁלֹשָׁה הֵם שֶׁהִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם בְּזְמַן הַזֶּה, וְכֻלָּם כְּלוּלִים בְּמֹשֶׁה. אֶחָד - מֹשֶׁה הַנְּבִיא הַנְּאֻמָּן הָעֲלִיּוֹן, וְאֶחָד - יוֹסֵף הַצַּדִּיק, וְאֶחָד - דָּוִד הַמֶּלֶךְ. מִשׁוֹם כֶּךָ יֵשׁ כְּאֵן שְׁלֹשָׁה צַדִּיקֵי דִין. אֶחָד הוּא שֶׁל יוֹסֵף הַצַּדִּיק קוֹדֵם לְכָל אֱלֹהִים, וְזֶהוּ צִדְקָתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוּם רַבָּה וְגו'. זֶה יוֹסֵף, שֶׁהוּא לְבָדוּ כְּהַרְרֵי אֵל, כְּמוֹ כָּל הַהָרִים הָעֲלִיּוֹנִים. וְאֶחָד מֹשֶׁה הַנְּבִיא הַנְּאֻמָּן, וְזֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם עא) וְצִדְקָתְךָ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְדוּלוֹת, מִשׁוֹם שֶׁהוּא נוֹטֵל לְכָל הַצַּדִּיקִים, יָמִין וּשְׂמָאל. וְאֶחָד הוּא דָּוִד הַמֶּלֶךְ, וְזֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם קיט) צִדְקָתְךָ צִדְקָ לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אָמֶת. לְעוֹלָם - זֶה דָּוִד הַמֶּלֶךְ. אֲזוֹ מִתְכַּנֵּס הַכֹּל

שֶׁהַצְּבוּר מִתְפַּלְלִים. יָפָה הוּא, וְכֶךָ הוּא וְדָאִי. שְׁהָרֵי אֲזוֹ הַצְּבוּר מִסְדָּרִים וּמִתְקַנְיִם אֶת תְּקוּנָהּ שֶׁל הָעֵת הַזֹּאת, וְאֲזוֹ הוּא עַת רְצוֹן וְצָרִיךְ לְבַקֵּשׁ בְּקִשָּׁה, שְׁכָתוֹב אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאַמַּת יִשְׁעֶךָ, שְׁהָרֵי אֲזוֹ יֵשׁ לְבַקֵּשׁ אֶת הַבְּקִשָּׁה. וְאֵנִי תַפְלֵתִי לָךְ ה', הָרֵי כְּאֵן סוֹד הַיְחוּד. וְאֵנִי - זֶה דָּוִד הַמֶּלֶךְ, הַמְּקוֹם שֶׁנִּקְרָא גְּאֻלָּה. תַּפְלֵתִי - זֶה תַּפְלָה. וְכְּאֵן הוּא סְמִיכָה לְגְּאֻלָּה, שֶׁהוּא אֶחָד. כְּשֶׁהוּא סוֹמֵךְ גְּאֻלָּה לְתַפְלָה, אֲזִי הוּא עַת רְצוֹן. עַת רְצוֹן - אֵף כֶּךָ, כֹּלָל הוּא כְּאֶחָד, עַת אֶחָד, רְצוֹן אֶחָד, נִכְלָלוּ זֶה בְּזֶה וְנִהְיוּ אֶחָד. וְדוֹד הַמֶּלֶךְ רָצָה לִיחַד בְּפִסּוּק הַזֶּה יְחוּד אֶחָד. וְאִם תֹּאמֶר, לְמָה הַתְּמַנָּה הַפִּסּוּק הַזֶּה בְּתַפְלַת מִנְחָה שֶׁל שַׁבַּת? נֹאֶה הוּא לְהִיּוֹת בְּשַׁבַּת בְּאוֹתָהּ תַּפְלַת מִנְחָה וְלֹא בְּתַפְלַת חַל, שְׂוֹדָאִי אֵין תַּפְלַת מִנְחָה שֶׁל שַׁבַּת כְּמוֹ חַל. מִשׁוֹם שְׁהָרֵי בַחַל, בְּשַׁעַת הַמִּנְחָה, תְּלוּי הַדִּין בְּעוֹלָם וְאֵינוֹ עַת רְצוֹן, אֲבָל בְּשַׁבַּת כְּשֶׁכָּל הַרְגוֹז הוֹסֵר וְהַכֹּל נִכְלָל כְּאֶחָד, וְאֵף עַל גַּב שְׂמִתְעוֹרֵר דִּין, זֶה הַתְּבַשְׂמוּת, וְלִכְּן צָרִיךְ פִּסּוּק שֶׁל יְחוּד לִיחַד אֶת כָּל הַדְּרָגוֹת. שְׁכָשִׁישׁ יְחוּד, הַדִּין מִתְחַבֵּר וְנִכְלָל בְּרַחֲמִים וְהַכֹּל מִתְבַּסֵּם, וְאֲזוֹ כְּתוּב עַת רְצוֹן. עַת רְצוֹן כּוֹלֵל הַכֹּל כְּאֶחָד. וְהַדִּין מִתְבַּסֵּם בְּאוֹתוֹ זְמַן, וְיֵשׁ שְׂמִחָה בְּכָל.

מִשָּׁה הִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם בְּאוֹתָהּ שַׁעַת תַּפְלַת מִנְחָה שֶׁל שַׁבַּת, בְּשַׁעַת שְׂנַמְצָאת עַת רְצוֹן. וּבְאוֹתָהּ שַׁעַת רְצוֹן הָיָה לְמַעֲלָה, וְצַעַר לְמַטָּה, וְעַל זֶה נִנְעָלוּ

—== זוהר תהלים ==—

שֶׁל הַכֹּל. וְכֵן הוּא רְצוֹן הַרְצוֹנוֹת, בְּסוּד
הַכְּתוּב (שיר השירים ד) כְּחוּט הַשְּׁנִי
שֶׁפְּתוּתֵיךְ. רְצוֹן כָּל הַנְּשֻׁמוֹת שִׁיּוּצָאוֹת
מֵאוֹתוֹ מוּצָא פִּי ה'. הַהֵיכָל הַזֶּה הֵיכָל
הַרְצוֹן, שֶׁשָּׁם עוֹמְדוֹת כָּל הַבְּקָשׁוֹת וְכָל
הַשְּׁאֵלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, מְשׁוּם שֶׁרְצוֹן כָּל
הַרְצוֹנוֹת כְּשֶׁנִּשְׁקוֹת נִמְצָאוֹת, בְּסוּד
הַכְּתוּב (בראשית כט) וַיִּשָּׂק יַעֲקֹב לְרַחֵל. וְאִז,
כְּשֶׁנִּשְׁקָה זֶה לְזֶה, אִז נִקְרָאת עַת רְצוֹן,
מְשׁוּם שֶׁהָרִי אִז נִמְצָאת שְׁלֵמוֹת וְכָל
הַפְּנִים מְאִירוֹת. וְכִשְׁתַּפְּלוֹת עוֹלוֹת, אִז
הוּא עַת רְצוֹן לְהִמְצָא. וְעַל כֵּן כְּתוּב, (תהלים
ט) וְאֲנִי תַפְלִיתִי לְךָ ה' עַת רְצוֹן. שֶׁהוּא
חִבּוּר זֶה עִם זֶה.

עַת רְצוֹן בַּעַת מְנַחָה דְּשִׁבְתָּ

וְאֲנִי תַפְלִיתִי וְגו' (ס"ט, יד): [זוהר ח"ג אידרא
רבא קדישא פ' נשא (דף קכ"ט.)] **מִצְחָא**
דְּגִלְגֵּלְתָּא רַעוּא דְרַעוּיָן, רַעוּתָא דְזַעֲרִי
אֲנַפִּין לְקַבְּלִי הֵהוּא רַעוּתָא (נ"א מצחא
דגולגלתא, רצון אקרי. דהא רעוא דרעוין אתגלי בההוא
מצחא לקבל דא לתתא. כתיב) דְּכְתִיב (שמות כח)
וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תָמִיד לְרְצוֹן וְגו' וְהֵהוּא
מִצְחָא דְאַקְרִי רְצוֹן, הוּא גְלוּיָא דְכָל רִישָׁא
וְגוֹלְגֵּלְתָּא, דְּמִתְכַּסְּיָא בְּאַרְבַּע מְאָה
וְעֶשְׂרִין (נ"א ועשר) עֲלָמִין. וְכֵן אֲתַגְּלִיא,
אֲתַקְבֵּלָא צְלוֹתְהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל. אִימְתִי
אֲתַגְּלִיא. שְׁתִּיק רַבִּי שְׁמַעוֹן. שְׂאֵל תַּנְיִינוֹת
אִימְתִי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר
בְּרִיה, אִימְתִי אֲתַגְּלִיא. אָמַר לִיה בְּשַׁעֲתָא
דְּצְלוֹתָא (רפ"ח) דְּמְנַחָה דְּשִׁבְתָּא. אָמַר לִיה
מֵאִי טַעְמָא. אָמַר לִיה, מְשׁוּם דְּהֵיָא
שַׁעֲתָא בְּיוֹמֵי דְחוּל, תַּלְיָא דִּינָא לְתַתָּא

בְּזִמְן הַזֶּה, תּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב וְתוֹרָה שֶׁבְּעַל
פֶּה. וְעַל זֶה בְּזִמְן הַזֶּה נִנְעָלוּ שַׁעְרֵי תּוֹרָה,
וְנִנְעָלוּ שַׁעְרֵי כָּל הָעוֹלָם בְּזִמְן הַזֶּה. בְּשַׁעַת
שְׁמַת יוֹסֵף הַצַּדִּיק, יָבִישׁוּ הַמְּקוֹרוֹת
וְהַמְעֵינּוֹת, וְכָל הַשְּׁבָטִים נִפְּלוּ בַּגְּלוּת.
פְּתַחוּ הָעֲלִיוֹנִים וְאָמְרוּ, צְדָקְתְּךָ כְּהָרִי אֵל
מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוּם רַבָּה וְגו'.

בְּשַׁעַת שְׁמַת מִשָּׁה, נַחֲשָׁד הַשְּׁמַשׁ
בַּצְּהָרִים, וְנִנְעָלָה תּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב,
הָאוּר שֶׁל הָאֶסְפֵּקְלָרְיָה הַמְּאִירָה. בְּשַׁעַת
שְׁמַת דְּדוּד הַמְּלֶךְ, כְּנֶסֶה הַלְּבָנָה אֶת אוֹרָה,
וְתוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה כְּנֶסֶה אֶת אוֹרָה. וּמֵאוֹתוֹ
זִמְן נִגְנְזוּ אוֹרוֹת הַתּוֹרָה, וְהַתְּרַבְּתָה
הַמְּחַלְקֵת עַל הַמְּשֻׁנָּה, וְהַחֲכָמִים בְּמַחְלָקָת,
וְכָל חֲזָקֵי הַלֵּב בְּעַרְבוּבָיָה. וְעַל זֶה אֵין
שְׁמַחַת הַתּוֹרָה בְּאוֹתוֹ זִמְן בְּכָל דּוֹרוֹת
הָעוֹלָם. וּמֵהֵן חֲמֻרוֹת הַתַּעֲנִיּוֹת שֶׁגִּזְרוּ
רַבָּנָן? כְּשֶׁמַּת פְּלוּנֵי גִזְרוּ תַעֲנִיּוֹת, כְּשֶׁהָיָה
כֶּף גִּזְרוּ כֶּף. (זה שהיה) וְכִשְׁהָיָה כְּנוּס יִתְר
שֶׁל שְׁמַחַת הַתּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב וְתוֹרָה שֶׁבְּעַל
פֶּה, בְּאוֹתוֹ זִמְן עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה
שַׁצְרִיף לְנַעַל שַׁעְרֵי הַתּוֹרָה בְּאוֹתוֹ זִמְן.
וְלָכֵן אוֹמְרִים אֶת אֵלוֹ צְדוּקֵי הַדִּין, כְּמוֹ
שֶׁנֶּחְבָּאָר. שְׁמַחוּ רַבִּי יוֹסֵף וְרַבִּי חִיָּיא
וְנִשְׁקוּהוּ בְּרֵאשׁוֹ כְּמַקְדָּם, וְאָמְרוּ, אֲשֶׁרִי
חִלְקֵנוּ בְּדֶרֶךְ הַזֶּה!

הֵיכָל הַרְצוֹן - שֶׁשָּׁם עוֹמְדוֹת כָּל הַבְּקָשׁוֹת
וְכָל הַשְּׁאֵלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם

וְאֲנִי תַפְלִיתִי וְגו' (ס"ט, יד): [זוהר ח"ב פ' פקודי
(דף ר"ג.)] הַהֵיכָל הַשְּׁשִׁי. זֶהוּ הַהֵיכָל
שֶׁנִּקְרָא הֵיכָל הַרְצוֹן, שֶׁהוּא רְצוֹן שֶׁנִּקְרָא
(דברים ח) מוּצָא פִּי ה', שֶׁמְחַה שֶׁל הַדְּבָקוֹת

מִשְׁנָאֵי וּמְמַעְמָקֵי מָוִם: טו אַל תִּשְׁטַפְנִי שְׂבִלַת מוֹם וְאֵל תִּבְלַעְנִי מְצוּלָה וְאֵל
 תִּאָּטֵר עָלַי בְּאֵר פִּיחַ: זי עֲנֵנִי יְהוָה ^{לְמַעַן} כִּי טוֹב חֶסֶדְךָ כְּרֹב רַחֲמֶיךָ פְּנֵה אֵלַי:
 יח וְאֵל תִּסְתַּר פְּנֶיךָ מֵעֲבָדְךָ כִּי צָר לִי מִחַר עֲנֵנִי: יט קְרַבָּה אֵל נַפְשִׁי גְּאֻלָּה
 לְמַעַן אֵיכִי פָּדֵנִי: כ אַתָּה יָדַעְתָּ חֲרָפְתִּי וּבִשְׁתִּי וּבְלִמְתִּי נִגְדָּדְךָ כָּל צוֹרְרָי:
 כא חֲרָפָה שְׂבָרָה לְבִי וְאָנֹשֶׁת וְאַקְוָה לְנוֹד וְאִין וְלִמְנַחֲמִים וְלֹא מְצֹאתִי: כב וַיִּתְּנוּ
 בְּכָרְוֹתַי רֹאשׁ וְלִצְמָאֵי וַיִּשְׁקֹנֵי חֲמוּץ: כג יְחִי שְׁלַחְנָם לְפָנֵיהֶם לֶפֶחַ וְלִשְׁלוֹמִים
 לְמוֹקֵשׁ: כד תַּחֲשַׁבְנָה עֵינֵיהֶם מִרְאוֹת וּמִתְנִיחֶם תְּמוּד חֲמֹעַד: כה שִׁפְךָ עֲלֵיהֶם
 וְעָמְךָ וַחֲרוֹן אַפֶּיךָ יִשְׁיגֵם: כו תְּחִי מִירְתָּם נִשְׁמָה בְּאַחֲלֵיהֶם אֵל יְחִי יֵשֵׁב: כז כִּי
 אַתָּה אֲשֶׁר הַפִּיִת רָדְפוֹ וְאֵל מִכְאוֹב חֲלָלֶיךָ יִסְפְּרוּ: כח תִּנְהַ עֵזֶן עַל עֵינֶם וְאֵל
 יִבְאֹו בְּצַדִּיקְתֶּךָ: כט יִמְחוּ מִסֵּפֶר חַיִּים וְעַם צַדִּיקִים אֵל יִפְתִּיבִי: ל וְאֵנִי עֵנִי וּכְוֹאֵב
 יִשׁוּעַתְךָ אֱלֹהִים ^{תִּתְּנוּ} תִּשְׁנֹבְנֵנִי: לא אַחֲלֵלָה שֵׁם אֱלֹהִים ^{לְמַעַן} בְּשִׁיר וְאֲנִדְלֹנִי
 בְּתוֹדָה: לב וְתִיטֹב לִיהוָה ^{לְמַעַן} מִשׁוֹר פֶּר מִקֶּרֶן מִפְּרִים: לג רֹאֵי עֲנִינִים יִשְׁמְחוּ
 דְרָשִׁי אֱלֹהִים ^{תִּתְּנוּ} וַיְחִי לְבַבְכֶם: לד כִּי שָׁמַע אֵל אֲבִיוֹנִים יְהוָה ^{לְמַעַן} וְאֵת
 אֲסִירָיו לֹא בִזָּה: לה וַחֲלָלוּהוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ יָמִים וְכָל רִמְשׁ בָּם: לו כִּי אֱלֹהִים
^{תִּתְּנוּ} יוֹשִׁיעַ צִיּוֹן וַיִּבְנֶה עָרֵי יְהוּדָה וַיִּשְׁבּוּ שֵׁם יִירֵשׁוּתָּה: לו זוֹרַע עֲבָדֶיךָ וַיִּחְלָלוּהָ
 וְאַהֲבֵי שְׁמוֹ יִשְׁבְּנוּ בָּהּ:

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

כִּי שׁוֹמֵעַ אֵל וְגו' (סט, לד): [זוהר ח"ב פ' המון
 (קט טו)] אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, תְּמַהֲתִי עַל
 הַפְּסוּק הַזֶּה שְׂכָתוֹב (שם טו) כִּי שׁוֹמֵעַ אֵל
 אֲבִיוֹנִים ה', וְכִי אֵל אֲבִיוֹנִים שׁוֹמֵעַ וְלֹא
 לְאַחַר? אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִשׁוֹם שֶׁהֵם
 קְרוֹבִים יוֹתֵר לְמַלְךְ, שְׂכָתוֹב (שם נא) לֵב
 נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה, וְאִין לֶךְ
 בְּעוֹלָם שֶׁהוּא שְׂבוּר לֵב כְּמוֹ הָעֵנִי. עוֹד,
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בֵּא רְאָה, כָּל אוֹתָם בְּנֵי
 הָעוֹלָם נִרְאִים לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 בְּגוֹף וְנַפְשׁ, וְהָעֵנִי לֹא נִרְאָה אֵלָּא בְּנַפְשׁ
 לְבַדָּה, וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קְרוֹב לְנַפְשׁ
 יוֹתֵר מִלְּגוֹף.

בְּזַעִיר אִפִּין. וּבְשִׁבְתָּא אַתְּגֵלִיא מְצַחָא
 דְּאַתְקָרִי רְצוֹן. בְּהֵיא שַׁעְתָּא אֲשַׁתְּכִיךְ
 רוּגְזָא. וְאֲשַׁתְּכַח רְעוּא, וּמִתְקַבְּלָא צְלוֹתָא.
 הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים טו) וְאֲנִי תִפְלְתִי לֶךְ
 יְיָ עֵת רְצוֹן. וְעַת רְצוֹן מַעֲתִיק יוֹמִין,
 לְגַלְיָא מְצַחָא. וּבְגִין כֶּךָ אַתְתַּקֵּן הָאֵי קְרָא,
 לְמִימְרֵיהּ בְּצְלוֹתָא דְּמִנְחָה בְּשִׁבְתָּא. אָמַר
 רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, בְּרִיךְ בְּרִי
 לְעַתִּיק יוֹמִין, רְעוּא דְּמְצַחָא תִשְׁכַּח
 בְּשַׁעְתָּא דְּתַצְטְרִיךְ לִיה.

הַקְּב"ה שׁוֹמֵעַ יוֹתֵר תְּפִילַת הָאֲבִיוֹן שֶׁהוּא
 קְרוֹב יוֹתֵר לָהּ

א לְמַנְצַח לְדָוִד לְהַזְכִּיר: ב אֱלֹהִים ^{תְּהִלַּת מַעַל הַחַיִּים} לְהַצִּילֵנִי יְהוָה־אֱלֹהֵי לְעִזְרָתִי
 חוֹשָׁה: ג יִבְשׂוּ וַיַּחֲפְרוּ מִבְּקָשֵׁי נַפְשִׁי וַיִּפְּלוּ וַיִּפְּלֻמוּ חַפְצֵי רַעְתִּי:
 ד יָשׁוּבוּ עַל עֵקֶב בְּשֹׁתָם הָאֲמָרִים הָאֵחָ הָאֵחָ: ה יִשִּׁישׁוּ וַיִּשְׁמְחוּ בְּךָ כָּל מִבְּקָשֶׁיךָ
 וַיֹּאמְרוּ תְּמִיד וַיִּגְדַּל אֱלֹהִים ^{תְּהִלַּת מַעַל הַחַיִּים} אֱהָבֵי יִשׁוּעָתְךָ: ו וַאֲנִי עֲנִי וְאַבְיוֹן אֱלֹהִים
 חוֹשָׁה לִּי עֲזָרִי וּמַפְלְטִי אֶתְּהָ יְהוָה־אֱלֹהֵי אֵל תִּתְאַחֵר: ^{תְּהִלַּת מַעַל הַחַיִּים}

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

למלחמה

אלהים להצילני (ע, ב): [שימוש תהלים לפרק ע] אמור יתיה בקרבא לקבל שונאך ותנצח.

— זוהר תהלים —

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה מְדוּד הַמְּלֶךְ
 בְּעוֹלָם הִזָּה וּבְעוֹלָם הַבָּא
 וַאֲנִי עֲנִי וְאַבְיוֹן אֱלֹהִים חוֹשָׁה לִּי עֲזָרִי
 וּמַפְלְטִי אֶתְהָ ה' וַגו' (ע, ב): [זוהר ספר
 שמוות (פרשת פקודי דף רל"ב ע"ב)] דָּוִד הַמְּלֶךְ
 תְּמִיד הָיָה מִשְׁפִּיל עֲצָמוֹ לְקָדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁכָּל מִי שֶׁמְנַמֵּךְ עֲצָמוֹ לַפְּנֵי
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא מְזַקֵּף אוֹתוֹ עַל
 הַכֹּל, וּמִשׁוּם כֵּךְ הַתְּרַצָּה בּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא בְּעוֹלָם הִזָּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. בְּעוֹלָם
 הִזָּה - שֶׁכְּתוּב (ישעיה לז) וַגִּנּוּתִי עַל הָעִיר
 הַזֹּאת לְהוֹשִׁיעָה לְמַעַנִי וּלְמַעַן דָּוִד עַבְדִּי.
 וּבְעוֹלָם הַבָּא - שֶׁכְּתוּב (הושע ג) וּבִקְשׁוּ אֶת
 ה' אֱלֹהֵיהֶם וְאֵת דָּוִד מֶלֶכָם וּפְתָחוּ אֶל ה'
 וְאֵל טוֹבוֹ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. דָּוִד הוּא הָיָה
 מְלֶךְ בְּעוֹלָם הִזָּה, וְדָוִד יִהְיֶה מְלֶךְ לְעֵתִיד
 לְבָא. וְעַל זֶה אָמַר, אֲכֵן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים
 הָיְתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה.

א בך יהוה ^{תקנה על חסות} חסיתי אל אבושה לעולם: ב בצדקתך תצילני ותפלטני מטה אלי אונך והושיעני: ג תיה לי לצור מעון לבוא תמיד צוית להושיעני כי סלעי ומצודתי אתה: ד אלהי ^{תקנה על חסות} פלטני מיד רשע מפה מעול וחומץ: ה כי אתה תקנתי אדני יהוה (קרי אלהים) מבטחי מנעורי: ו עליך נסמכתי מבטן ממעי אמי אתה גזוי בך תהלתי תמיד: ז כמזפת הייתי לרבים ואתה מחסי עז: ח ימלא פי תהלתך כל היום תפארתך: ט אל תשליבני לעת זקנה כבלות בחי אל תעזבני: י כי אמרו אויבי לי ושמרי נפשי נועצו יחדו: יא לאמר אלהים ^{תקנה על חסות} עזבו רדפו ותפשוהו כי אין מציל: יב אלהים ^{תקנה על חסות} אל תרחק ממני אלהי ^{תקנה על חסות} לעזרתי (חישה) חושה: יג יבשו יכלו שמיני נפשי יעמו חרפה ובלמה מבקשי רעתי: יד ואני תמיד איחל והוספתי על כל תהלתך: טו פי יספר צדקתך כל היום תשועתך כי לא ידעתי ספרות: טז אבוא בגברות אדני יהוה (קרי אלהים) אוזביר צדקתך לבדך: יז אלהים ^{תקנה על חסות} למדתני מנעורי ועד הנה אניד נפלאותיך: יח וגם עד זקנה ושיבה אלהים ^{תקנה על חסות} אל תעזבני עד אניד ורועך לדור לכל יבוא גבורתך: יט וצדקתך אלהים ^{תקנה על חסות} עד מרום אשר עשית גדלות אלהים ^{תקנה על חסות} מי כמוך: כ אשר (הראיתנו) הראיתני צרות רבות

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

למצא הן

בך ה' חסיתי (עא, א): [שימוש תהלים לפרק עא] להנצל מהתפיסה אמור אותו בכל יום ז' פעמים ערב ובקר וצהרים.

— זוהר תהלים —

הרחמים מעכבים את הדין שלא יכלה את העולם
 וְכָל הַמַּעֲשִׂים שֶׁל הָעוֹלָם הֵם עוֹמְדִים בְּדִין חוּץ מִשֶּׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּדִי לְקַיֵּם אֶת הָעוֹלָם שְׁלֵא יֵאבֵד. פֶּרֶשׁ עָלָיו רַחֲמִים, וְאוֹתָם הֶרְחַמְתָּ מֵעַכְבִּים אֶת הַדִּין שְׁלֵא יִכְלֶה אֶת הָעוֹלָם, וְעַל הֶרְחַמְתָּ מִתְּנַהֵג הָעוֹלָם וּמִתְקִים בְּשִׁבְלָם. וְאִם תֹּאמַר שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה דִין בְּאֵדָם בְּלִי דִין, הֲרֵי נֹאמַר, שְׁכַאֲשֶׁר הַדִּין שׁוֹרֵה עַל הָאֵדָם כְּשֶׁהוּא צָדִיק, מִשׁוּם אֲהַבְתּוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵלָיו הֵיא, הֶרְחַמְתָּ מֵעַכְבִּים אֶת הַדִּין שְׁלֵא יִכְלֶה אֶת הָעוֹלָם תַּחֲנִינִי וּמִתְהַמּוֹת הָאָרֶץ תִּשׁוּב תַּעֲלֵנִי (עא, כ): [זוהר ח"א פ' וישב דף קפ.] רבי חייא פתח ואמר, (איוב לד) לכן אנשי לבב שמעו לי חללה לאל מרשע ושדי מעול, כי פעל אדם ישלם לו וכארח איש ימצאנו. בא ראה, כשבא הקדוש ברוך הוא את העולם, עשה אותו על הדין, ועל

וְרַעוּת תָּשׁוּב (תחיינו) תַּחֲיִינִי וּמִתְהַלְמוֹת הָאָרֶץ תָּשׁוּב תַּעֲלֵנִי: כֹּא תִרְבַּ גְּדֻלָּתִי
 וְתִסַּב תִּנְחַמְנִי: כִּב גַּם אֲנִי אֹדְדֶךָ כְּכֹלִי נִכְלֵ אִמְתֶּךָ אֱלֹהֵי ^{תקנה בעל הכולל} אֲזַמְרָה לְךָ
 בְּכַנּוּר קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל: כִּג תִּרְנְנָה שִׁפְתֵי כִי אֲזַמְרָה לְךָ וְנִפְשִׁי אֲשֶׁר פָּדִיתִי: כד גַּם
 לְשׁוֹנֵי כָּל הַיּוֹם תִּהְיֶה צְדֻקָתְךָ כִּי בָשׂוּ כִי תִפְרוּ מִבִּקְשֵׁי רַעְתֵּי:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שָׂאִינוּ מְרַצָּה בּו, לֹא נוֹתֵן לוֹ צַעַר בְּעוֹלָם
 הַזֶּה, אֲלֹא דִרְכֵיו מִתְקַנּוֹת וְהוּא בְשִׁלְמוֹת
 יִתְרָה, מִשׁוּם שָׂאֵם עוֹשֶׂה צְדָקָה אוֹ חֶסֶד,
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁלֵּם לוֹ אֶת שְׂכָרוֹ
 בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא יִהְיֶה לוֹ חֵלֶק בְּעוֹלָם
 הַהוּא. וְזֶהוּ שִׁתְּרָגַם אוֹנֵקְלוֹס (דְּבָרִים ז)
 וּמְשַׁלֵּם לְשׁוֹנְאָיו וְגו' - מְשַׁלֵּם לְשׁוֹנְאָיו
 טוֹבוֹת שֶׁהֵם עוֹשִׂים [הוּא], וּמִשׁוּם כִּף אוֹתוֹ
 צְדִיק שֶׁנִּשְׁבַּר תְּמִיד הוּא אֶהוּב שֶׁל הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא. וְהַדְּבָרִים הֵלְלוּ כְּשֶׁבִדְק, וְלֹא
 מְצָא חֶטָּא בִּידוֹ שֶׁנִּעֲנַשׁ עָלָיו.

כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר, שֶׁהָרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 מֵרַחֵם עָלָיו בְּאַהֲבָה לְקַרְבֵּ אוֹתוֹ אֵלָיו,
 מְשַׁבֵּר אֶת הַגּוֹף כְּדֵי לְהַשְׁלִיט אֶת הַנְּשִׁמָּה,
 וְאֵז מִתְקַרֵּב הָאָדָם אֵלָיו בְּאַהֲבָה כְּרֹאוֹי,
 וְהַנְּשִׁמָּה שׁוֹלֵטֶת וְהַגּוֹף נִחְלָשׁ. וְצָרִיךְ גּוֹף
 חָלָשׁ וְנִפְשׁ חֲזָקָה שֶׁמִּתְגַּבְּרֶת בְּחֲזֶק, וְאֵז הוּא
 אֶהוּב שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
 הַחֲבָרִים, נוֹתֵן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצְדִיק צַעַר
 בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּדֵי לְזַכּוֹת אוֹתוֹ לְעוֹלָם הַבָּא.
 וְכֹאֲשֶׁר הַנְּשִׁמָּה חָלְשָׁה וְגוֹף חֲזָק, הוּא
 שׁוֹנְאוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,